న్యాయం మరణించదు!

రమణశ్రీ

స్ప్రింగ్ డోర్ తెరచుకొన్న శబ్దమయింది.

టేబుల్ మీద ఎక్సరే రిపోర్ట్‌ను వ్రాసుకుంటున్న డాక్టర్ రామ్ చిన్నగా తలపైకెత్తి చూశాడు.

ఓ నలభైయేళ్ళ వ్యక్తి, వెనకనే ఆయిదేళ్ళ పాపను ఎత్తుకొని మరో స్త్రీ లోపలకు వచ్చారు.

"గుడ్ మార్నింగ్ డాక్టరుగారూ!" విష్ చేశా డా వ్యక్తి.

"హల్లో, గుడ్ మార్నింగ్. ప్లీజ్ సిడౌన్!" ఎదురుగా వున్న కుర్చీలు చూపించాడు డాక్టరు రామ్.

ఇద్దరూ కుర్చీలలో కూర్చున్నారు. పాప తల్లి చేతులలో నుండి క్రిందకు దిగింది.

"హల్లో డాక్టర్, హౌ డు యు డు?" డాక్టర్ దగ్గరకు వచ్చి అడిగిందా పిల్ల.

"వెరీ ఫైన్!" బిత్తరపోయి చూస్తూ అన్నాడు డాక్టర్ రామ్.

"మంజూ! గట్టిగా అరిచాడా వ్యక్తి.

విసురుగా చూసిందా అతని వైపు. "మంజు ఎవరు? మీ కెన్నిసార్లు చెప్పాలి. నా పేరు మాల. అలాగే నన్ను పిలవండి."

కూతురు వైపు లాలనగా చూసిందామె.

"చూడమ్మా, అలా డాక్టర్ గారి దగ్గరకు వెళ్ళి గొడవ చేయకూడదు. ఇలా ప్రక్కకు వచ్చి కూర్చో. చక్కగా బుద్ధిమంతురాలి వనిపించుకోవాలి."

"నువ్వెవరు, నన్నాజ్ఞాపించడానికి. నాకు తెలుసు, ఎవరిదగ్గర ఎలా మసులుకోవాలో! అయామ్ ఆల్ సో ఎ డాక్టర్. యు నో డాక్టర్?" అడిగింది డాక్టర్ వైపు తిరిగి.

ఇంగ్లీషు అనర్గళంగా మాట్లాడుతున్న ఆ అయిదేళ్ళ పాపను ఆశ్చర్యంగా చూశాడు డాక్టర్ రామ్.

"ఎస్. యు ఆర్ డాక్టర్ మాల, ఐ నో యు. ప్లీజ్ సిడౌన్ హియర్" నవ్వుతూ అన్నాడు డాక్టర్.

"దట్స్ గుడ్. థాంక్స్ డాక్టర్!" హుందాగా వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చొంది.

"రైట్. ఇక చెప్పండి" అతని వైపు చూశాడు డాక్టర్.

"డాక్టర్ రామ్, మీరేకదా!" అడిగాడా వ్యక్తి.

"అవును."

"నా పేరు భాస్కరరావు. భాస్కర్ ఫైనాన్స్ మేనేజింగ్ పార్టనర్ని. ఈవిడ నా మిసెస్, సుభద్ర.

ఈ పాప మాకు లేక లేక పుట్టిన అమ్మాయి, పేరు మంజు" చెప్పాడు.

"డాక్టర్!" గట్టిగా అరిచిందా పాప.

"డాక్టర్, వాళ్ళు చెప్పేమాటలు నమ్మకండి. అంతా వచ్చి మోసగాళ్ళు."

"నాకు తెలుసు డాక్టర్ మాలా! ఏదో వూరికే వాళ్లు చెప్పేది వింటున్నాను. అంతే, నమ్మడంలేదు" చిన్నగా నవ్వాడు డాక్టర్ రామ్.

"గుడ్ డాక్టర్, యీ పరిసర ప్రాంతంలో క్లినిక్ ఓపెన్ చేస్తే బావుంటుందా?"

"వెల్. ఇక్కడ క్లినిక్ పెడితే మీరు చాలా త్వరలో అభివృద్ధిలోకి వస్తారు."

"రైట్ డాక్టర్. ఈ పరిసర ప్రాంతాలలో నాకో రూమ్ చూడండి డాక్టర్. క్లినిక్ ఓపెన్ చేస్తాను. ఈ సహాయం చేస్తే యీ జన్మలో మర్చిపోను."

"అలాగే డాక్టర్ మాలా! మీ శ్రేయోభిలాషిగా మీకు నేను తప్పకుండా సహాయం చేస్తాను."

"మెనీ మెనీ థాంక్స్ డాక్టర్!" మెరుస్తున్న కళ్ళతో అంది.

"డాక్టర్ మాలా, మీరో చిన్న హెల్ప్ చేయాలి. నేనో పదినిముషాలు లాబ్ లోకి వెళ్ళి రావాలి. ఈలోగా మీరు యీ ఎక్స్ రే రిపోర్ట్ ను కొంచెం పరిశీలించండి."

"విత్ ప్లెజర్ డాక్టర్" ఎక్స్ రే రిపోర్ట్ అందుకుంటూ అంది మంజు.

డాక్టర్ రామ్, భాస్కరరావుకు సైగ చేస్తూ, ప్రక్కనే వున్న పర్సనల్ రూంలోకి నడిచాడు.

డాక్టర్ సైగనందుకొని, ఆయనను అనుసరించారు భాస్కరరావు దంపతులు.

"అలా కూర్చోండి" సీలింగ్ ఫాన్ ఆన్ చేస్తూ, సోఫావైపు చూపించాడు డాక్టర్ రామ్.

ఇద్దరూ సోఫాలో కూర్చున్నారు.

డాక్టర్ రామ్ ఇక చెప్పమన్నట్లుగా భాస్కరరావు వైపు చూశాడు.

"డాక్టర్, మీరు గొప్ప సైకాలజిస్టు అని, అనేక మానసిక వ్యాధులకు అతినైపుణ్యంతో చికిత్స చేశారని విన్నాం. ఇప్పుడు మీమీద ఎంతో ఆశపెట్టుకొని యిక్కడకు వచ్చాం."

"థాంక్స్."

"మా ఫామిలీ డాక్టర్ గంగారాంకూడా, మా అమ్మాయిని మీ దగ్గరికే తీసుకు వెళ్ళమని చెప్పారు. మీకు రికమండ్ చేస్తూ ఓ లెటర్ గూడా వ్రాసిచ్చారు" జేబులోనుండి ఓ కవర్ తీసిచ్చాడు భాస్కరరావు.

కవరు అందుకొని లోపలినుండి లెటర్ తీసి చదువు తున్నాడు డాక్టర్ రామ్.

"ఆల్ రైట్ మిస్టర్ భాస్కరరావ్! అసలు విషయం విపులంగా చెప్పండి."

"డాక్టర్ గారూ, ఆ అమ్మాయి మా అమ్మాయి. పేరు మంజు. పాప వయస్సు ఏమాత్రం వుంటుందంటారు?"

"నాలుగు లేక అయిదు సంవత్సరాలు వుండవచ్చు."

"ఎక్జాక్ట్లీ! పాపకు నాలుగున్నర సంవత్సరాలు. కిండర్ గార్డెన్ లో ఎబిసిడిలు నేర్పుతున్నారు. ఇంగ్లీషు ఎలా మాట్లాడుతుందో గమనించారా?"

ఆశ్చర్యపోయాడు డాక్టర్ రామ్.

"ఈజిట్? నేనింకా పాపను మూడో సంవత్సరం లోనే కాన్వెంట్ లో జాయిన్ చేసారనుకొంటున్నాను.

మరి ఇంగ్లీష్ అలా అనర్గళంగా ఎలా మాట్లాడగల్గు తోంది?"

"అదే అర్ధం కావడం లేదు డాక్టర్. మంజు మనస్సు బాగా చలించిపోయి వుంటుంది. ఆమె హృదయానికి ఏదో పెద్దదెబ్బ తగిలి వుంటుంది. ఓ అయిదు రోజుల నుండి మంజు ప్రవర్తన అంతా మారిపోయింది. చాలా విచిత్రంగా ప్రవర్తిస్తోంది. ఆమె ప్రవర్తన చాలా అసహ్యంగా వుంది" ఓ క్షణం ఆగాడు భాస్కరరావు.

"మరికొంచెం విపులంగా వివరించండి" క్రిబ్లింగ్ పాడ్ అందుకుంటూ అడిగాడు డాక్టర్ రామ్.

చిన్నగా గొంతు సవరించుకొని చెప్పసాగాడు భాస్కరరావు:

"మా పాప పుట్టుకనుండి మంచి తెలివిగలది. ఇటీవలే కిండర్ గార్డెన్‌లో చేర్పించాము. ఓ అయిదు రోజుల క్రితం హడావిడిగా యింటికి వచ్చింది మంజు. అన్నట్టు మరిచాను. మంజు సరాసరి యింటికి రాలేదు.

ఎక్కడికో హడావుడిగా వెళుతూండగా మా మిత్రుడొకడు చూసి పలకరించాడట. సమాధానం చెప్పకుండా వెళ్ళిపోతోంటే, ఇల్లు మర్చిపోయి వెతుక్కుంటుందేమోనని, జాగ్రత్తగా తీసుకువచ్చి ఇంటిదగ్గర దిగబెట్టి వెళ్ళాడు.

పాప రోజూకన్న త్వరగా రావడం గమనించిన సుభద్ర "స్కూలు వదిలిపెట్టేశారా మంజూ," అంటూ అడిగింది.

మంజు తోక తొక్కిన త్రాచులా ఎగిరిపడింది.

"మంజూ ఎవరు? నా పేరు మాల!" అంది.

"సరేలే, అఘోరించావు కానీ, రా భోజనంచేసి

ట్యూషన్ కు వెళ్ళు" అంది సుభద్ర నవ్వుతూ.

పాప నవ్వుతూ వేళాకోళానికి అంటున్నదని భావించింది సుభద్ర.

"నో. నేను ట్యూషన్ కు వెళ్ళడమేమిటి? నేను డాక్టర్ ను. త్వరలో క్లినిక్ ఓపెన్ చేద్దామనుకుంటున్నాను. త్వరగా వెళ్ళి క్లినిక్ కు ప్లేస్ చూడాలి," అంది మంజు.

"నీకేదో పిచ్చిపట్టినట్లుంది" గొణిగింది సుభద్ర.

మృదువుగా నవ్వింది మంజు. "అంతే పిచ్చివాళ్ళందరూ, డాక్టర్ కు పిచ్చిపట్టిందనుకుంటారు. ఇప్పుడు నువ్వు అలాగే అనుకుంటున్నావు. నేను క్లినిక్ ఓపెన్ చేయగానే అందులో చేరు. పిచ్చి నయం చేసి పంపిస్తాను."

"సరేలే. అన్నం తిను" తన కూతురు ముందు ముందు డాక్టర్ అవుతుందేమోనని సంతోషంగా అంది సుభద్ర.

"ఇప్పుడు కాదు. ముందు క్లినిక్ కు ప్లేస్ చూడాలి. వీలుంటే మళ్ళీ ఓసారి కలుస్తానులే" అంటూ బయటకు నడవబోయింది.

సుభద్రకు అప్పుడే అనుమానం వచ్చింది, మంజుకు మతి చలించిందని. వెంటనే మంజును బయటకు వెళ్ళకుండా గట్టిగా పట్టుకొని లోపల గదిలో పెట్టి తలుపు వేసి గొళ్ళెం పెట్టి, నాకు ఫోన్ చేసింది.

నేను హుటాహుటిన ఇంటికి వచ్చాను.

సుభద్ర నాకు అంతా చెప్పి బావురుమని ఏడ్చింది.

బయట తలుపులు భద్రంగా వేసి, మంజును బంధించి వున్న తలుపులు తీశాను.

మంజు కోపంగా మావైపు చూస్తూ కూర్చొనివుంది.

"మంజూ" అంటూ ప్రేమగా పిలిచాను.

నిశ్చలంగా అలాగే కూర్చొని వుంది. కనీసం నా వైపు చూడనుకూడా చూడలేదు.

"మంజూ" అంటూ పాపను పట్టుకొని గట్టిగా కుదిపాను.

ఒక్కసారిగా గిరుక్కున నా వైపు తిరిగింది.

"మంజూ ఎవరో నాకు తెలియదు. నా పేరు మాల. నేను డాక్టర్ని. నేను త్వరలో హాస్పిటల్ ఓపెన్ చేయాలి. నా చదువును సద్వినియోగం చేయాలి. లేక పోతే, ఎందరివో ప్రాణాలు రోగాలకు బలయి పోతాయి" అంటూ గొడవ చేయసాగింది.

నాకు ఏమీ చేయడానికి తోచక మా ఫ్యామిలీ డాక్టర్ గంగారాంకు ఫోన్ చేశాను.

డాక్టర్ వచ్చాడు. అమ్మాయిని అన్నివిధాల పరీక్ష చేశాడు. ఆరేదో పైత్యం చేసిందంటూ ఏవేవో మందులు వాడాడు. కానీ ప్రయోజనం కన్పించలేదు. చివరికు ఇది మానసిక వ్యాధి అని, పాపకు మెంటల్‌గా ఏదో షాకు తగిలిందని తేల్చాడు.

ఆ తరువాత మీ పేరు చెప్పి, మీరు గొప్ప మానసిక వైద్యులని, మీరు తప్పక యీ వ్యాధి నయం చేయగల రని చెప్పి, రికమండేషన్ లెటర్ వ్రాసిచ్చాడు.

ఇప్పుడు మా పాపను మీ చేతులలో పెడుతున్నాం. మా మంజూను మాకు దక్కించండి" చెప్పడం ముగించాడు.

భాస్కరరావు చెప్పినదంతా విని ఆలోచనలో పడి పోయాడు డాక్టర్ రామ్.

అయిదు నిమిషాలు గడిచాయి.

చిన్నగా నవ్వుతూ అన్నాడు దృఢంగా.

"ఆల్ రైట్! ఈ కేసు టేకప్ చేస్తున్నాను. ఈ

కేసులో చాలా చాలా క్రొత్త విషయాలు బయట పడవచ్చు. ముందు పాపను పరీక్ష చేయాలి."

"థాంక్స్ డాక్టర్" తృప్తిగా పల్కారు దంపతులిద్దరూ.

"పదండి ఆ పిచ్చిపిల్ల ఆ గదిలో ఏం చేస్తుందో, ఏమో?" అంది సుభద్ర.

"మరేమీ ఫర్వాలేదు. మంజు అల్లరిచేసే పిల్లకాదు. నాకు తెలుసు ఆ విషయం. అన్నట్లు, మిస్టర్ భాస్కర రావ్, మీతో చిన్న కిటుకు చెప్పనా?" అన్నాడు డాక్టర్ రామ్.

"చెప్పండి."

"ఇలాంటి సైకాలజీ పేషంట్ల దగ్గర మనం చాలా జాగ్రత్తగా ప్రవర్తించాలి. అంతా వాళ్ళ యిష్ట ప్రకారం జరగనివ్వాలి. మనం ఏ విషయంలోనూ, వాళ్ళకు వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తించకుండానే, వాళ్ళను మన వైపుకు తిప్పుకోవాలి."

"ఎలా?"

"వెరీ సింపుల్. మీరు ఆ అమ్మాయిని 'మంజూ' అని సంబోధించకండి. 'డాక్టర్ మాల' అని పిలవండి. ఆ పాప చెప్పే మాటలు శ్రద్ధగా విని, నిజమే నన్నట్లు నటించాలి."

"అలాగే" అన్నాడు భాస్కరరావు.

సుభద్రకూడా తల వూపింది.

అంతాకలిసి కన్సల్టింగ్ రూంలోకి నడిచారు.

2

"మిస్ మాలా!" పిలిచాడు డాక్టర్ రామ్.

"ఏమిటి, డాక్టర్?" శ్రద్ధగా చేతులు కట్టుకొని నిలబడింది మంజూ.

"రిపోర్టు పరిశీలించటం అయిపోయిందా?" అడిగాడు.

"ఎస్ డాక్టర్. మోహనరావు అనే వ్యక్తిదికదా, యీ ఎక్స్‌రే రిపోర్టు. మెనింజైటిస్‌లోని స్వల్పమైన మార్పులను బట్టి, అతనికి మతి కొంచంగా చలించింది డాక్టర్. అఫ్‌కోర్స్ అది అంత తీవ్రమైనదికాదు. బహుశా ఓ నెలరోజులు ట్రీట్‌మెంట్ ఇవ్వాల్సి వుంటుంది," చెప్పింది మంజు.

ఆశ్చర్యపోయాడు డాక్టర్ రామ్.

ఏదో శక్తి స్వరూపిణిని చూస్తున్నట్లు, ఆ పాపవైపు చూడసాగాడు.

అతని ఆలోచనలు పరిపరి విధాల పోసాగాయి.

ఇది సంభవమా? అయిదేళ్ళ పాప, ఎక్స్‌రే అంటే ఏమిటో తెలియని వయసులో, ఎక్స్‌రే రిపోర్టును పరిశీలించి, ఓ అనుభవజ్ఞుడయిన వైద్యునిలా స్టేట్‌మెంట్ ఇచ్చింది. ఇదెలా జరిగింది? ఆ ఎక్స్‌రే రిపోర్టును అంతకు ముందే తను పరిశీలించాడు. ఇప్పుడు ఆ పాప చెప్పింది కూడా యదార్థమే!

తెల్లబోయి చూస్తున్నారు భాస్కరరావు దంపతులు.

చిన్నగా నవ్వాడు డాక్టర్ రామ్.

"వెల్ డాక్టర్ మాలా, యూ ఆర్ ఎ జీనియస్."

"థాంక్స్ డాక్టర్."

"మిస్ మాలా, నువ్వు వేరే ఎక్కడో క్లినిక్ ఓపెన్ చేయడం దేనికి? నాకు అసిస్టెంట్‌గా వుండరాదూ! నెలకు ఆరువందలు యిస్తాను."

"విత్ ప్లెజర్ డాక్టర్! ఈ రోజే డ్యూటీలో జాయిన్ అవుతాను," సంతోషంగా అంది మంజు.

"చూడండి, డాక్టర్ మాలా! అదేమిటి, మీరు అంత బలహీనంగా వున్నారు. నో. ఒక డాక్టర్ అంత బల

హీనంగా ఎప్పుడూ వుండకూడదు."

"నిజం డాక్టర్ నాకు అలాగే అన్పిస్తోంది" నవ్వింది.

"గుడ్ ఒక డాక్టర్‌గా నిన్ను కొన్ని పరీక్షలు చేస్తాను. ఆ తరువాత ట్రీట్ మెంట్ యిద్దాం," అన్నాడు రామ్.

"అలాగే కానివ్వండి," అంది.

రామ్ ముఖం విప్పారింది.

"గుడ్. అలా ఆ టేబుల్ పై పడుకోండి" చెప్పాడు.

ఆ తరువాత ఓ అరగంటసేపు పనులన్నీ త్వర త్వరగా జరిగిపోయాయి.

బ్లడ్ టెస్ట్‌కు పంపించారు. బి. పి. పరీక్ష చేశారు. మెదడు భాగాలను ఎక్స్‌రే తీశారు.

నిమిషాలమీద రిజల్ట్స్ వచ్చాయి. ఎక్స్‌రే రిపోర్టు, తదితర రిపోర్టులను పరిశీలించిన డాక్టర్ రామ్ ఆశ్చర్య పోయాడు. ఆతను వూహించిన దానికి భిన్నంగా వున్నాయి రిపోర్టులు.

బహుశా డాక్టర్ రామ్ పదహారేళ్ళ సర్వీసులో ఆతని వూహ పేషంట్ విషయంలో తప్పడం ఇదే ప్రథమం కావచ్చు.

భాస్కరరావు వైపు చూశాడు అయోమయంగా.

"వాట్ డాక్టర్?" అడిగాడు భాస్కరరావు.

"మిష్టర్ భాస్కరరావు, ఈ కేసు చాలా అగమ్య గోచరంగా వుంది."

"అంటే?"

"షీయీజ్ ఆల్ రైట్ మిష్టర్ భాస్కరరావ్. ఆ పాపలో మానసికంగా ఏం లోపం లేదు. ఇక నేను ఏం చికిత్స చేయను?"

"డాక్టర్!" కంగారుగా పిలిచాడు.

"చూడండి డాక్టర్, మరింత పరీక్షగా చూడండి. ఆ అమ్మాయిని మీరు గమనిస్తూనే వున్నారు కదా! మంజు మనస్సు చలించకపోతే, ఆ విధంగా ప్రవర్తిస్తుందా? ఆ ప్రవర్తనకు అర్థమేమిటి డాక్టర్?"

ఓ క్షణం ఏం మాట్లాడలేదు రామ్.

"ఆల్ రైట్ డాక్టర్, పాప మానసిక వ్యాధిని మీరు నయం చేయలేరు. అసలు మీ కా వ్యాధి స్వరూపమే అర్థం కాలేదు. అంతేకదా! సరే, మీ కన్న పెద్ద డాక్టర్ ఎవరన్నా వుంటే చెప్పండి. పాపను అక్కడకు తీసుకవెళతాను."

చిన్నగా నవ్వాడు డాక్టర్ రామ్.

"మిస్టర్ భాస్కరరావ్, ఆ పాపలో మానసికంగా ఏలోపం లేదు. ఆమె మనస్సు నిర్మలంగా వుంది. నేనే కాదు, మీకు ఏ డాక్టర్ చెప్పినా, ఆ విషయమే చెప్పి తీరాలి. ఇకపోతే, మీకూ, నాకూగూడా అర్థం కానిది ఆ పాప ప్రవర్తన! ఆ విషయం గురించే తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాను," చెప్పాడు.

భాస్కరరావు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

రెండు నిమిషాలాగి మళ్ళీ అన్నాడు రామ్.

"చూడండి మిస్టర్ భాస్కరరావ్, నేను యీ విషయంలో ఓ సైకాలజీ ప్రొఫెసర్‌ని సంప్రదించాలి. అందుకు కొంత టైంకావాలి. కాబట్టి మంజును మాక్లినిక్‌లోనే చేర్పించండి."

"పోనీ, మరో డాక్టర్ని సంప్రదిస్తాను డాక్టర్" చిన్నగా అన్నాడు భాస్కరరావు.

"ఆల్ రైట్, అది మీయిష్టం. కానీ ఒకటి మాత్రం నిజం. మీరంతా అనుకొంటున్నట్లు ఆ పాపకి మానసికంగా ఏమాత్రం లోపంలేదు."

"అంతేనంటారా డాక్టర్? ఎంత డబ్బు ఖర్చయినా ఫర్వాలేదు. బాగా ఆలోచించండి."

"తప్పకుండా ప్రయత్నిస్తాను. అదీగాక, యీ కేసు టేకప్ చేస్తున్నానని ముందే చెప్పాను కదా!"

"ఆల్ రైట్ డాక్టర్, మంజును అడ్మిట్ చేసుకోండి" అతికష్టం మీద ఒప్పుకున్నారు.

మంజును స్పెషల్ వార్డ్‌లో చేర్చి యింటికి వెళ్ళిపోయారు భాస్కరరావు దంపతులు.

డాక్టర్ రామ్ కుర్చీలో కూర్చొని మంజు కేసు విషయమై ఆలోచించసాగాడు. అతనికంతా అగమ్యగోచరంగా వుంది. ఏం చేయాలో అర్థం కావడంలేదు.

కేసునోసారి సమీక్షించుకున్నాడు.

పేషెంటు పేరు మంజు. కానీ తాను డాక్టర్ మాల అంటోంది. కన్న తల్లిదండ్రులను తిరస్కరించి, వాళ్ళెవరో తెలియనట్లు ప్రవర్తిస్తోంది. డాక్టర్‌కు వుండవలసిన లక్షణాలన్నీ ఆ అయిదేళ్ళ పాపలో వున్నాయి. కిండర్ గార్డెన్‌లో ఎబిసిడిలు నేర్చుకుంటున్న పాప, ఇంగ్లీషు అనర్గళంగా మాట్లాడుతోంది. తాను డాక్టర్‌గా క్లినిక్ తెరవడానికి తొందర పడుతోంది!

డాక్టర్ రామ్ మనసులో తళుక్కున ఓ మెరుపు మెరిసింది.

గబగబ ఫోన్ దగ్గరకు లాక్కుని డయల్ చేయసాగాడు.

3

గదిలో ఎయిర్ కూలర్ చల్లని గాలిని వెదజల్లుతోంది.

గాడ్రెజ్ టేబుల్‌కు యిరువైపులా కూర్చొని వున్నారు డాక్టర్ రామ్, ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డే.

ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ ఢిల్లీలోని ఇండియన్ రిసెర్చ్ ఇన్స్టిట్యూట్ లోని సైకాలజీవిభాగంలో ప్రొఫెసర్ గా వుంటున్నాడు.

నిరేన్ డీకు పూర్వజన్మలకు సంబంధించిన విషయాల మీద మంచి ఇంట్రస్ట్. దాదాపు అయిదేళ్ళుగా ఆ విష యాలపై అతను పరిశోధన సాగిస్తున్నాడు.

ఆలిండియా మెడికల్ వీక్ సందర్భంగా విజయవాడ లోని ప్రముఖుల ఆహ్వానంమీద ఓ సమావేశంలో పాల్గొనడానికి విజయవాడ వచ్చాడు. ఆ తరువాత మరో రెండు సమావేశాలకు ఆహ్వానం వచ్చింది.

ఒక మెడికల్ కాన్ఫరెన్స్ లో ప్రొఫెసర్ తో పరి చయం అయింది డాక్టర్ రామ్ కు.

అందుకే డాక్టర్ రామ్ ఫోన్ కాల్ వినగానే హుటాహుటిన వచ్చాడు ప్రొఫెసర్.

రామ్ డ్రింక్స్ తెప్పించాడు.

డ్రింక్ సిప్ చేస్తూ అడిగాడు ప్రొఫెసర్.

"వాట్ మిస్టర్ రామ్, అర్జంటుగా నన్ను ఫోన్ చేశారు. ఏమిటి విశేషం?"

చిన్నగా నవ్వాడు రామ్.

"ప్రొఫెసర్ జీ, మొన్న జరిగిన మెడికల్ కాన్ఫ రెన్సులో మీరు పునర్జన్మలు, పూర్వజన్మ స్మృతులపై పరిశోధన చేస్తున్నట్లు చెప్పారు. గుర్తుందా?"

"ఎస్. ఏం జరిగింది యిప్పుడు?" వుత్సాహంగా అడిగాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ.

"ఇప్పుడు నాదగ్గరకు ఓ కేసు వచ్చింది. ఒక అయి దేళ్ళ పాపకు మతి చలించిందంటూ నా దగ్గరకు తీసుకు వచ్చారు. పాపను పరీక్ష చేశాను. కానీ ఆపాప మానసికంగా పరిపూర్ణమైన ఆరోగ్యంగా వుంది. కానీ

చేష్టలు, మాటలు చూస్తే నాకే ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఒకపట్టాన నాకు అర్థంకాలేదు. ఆలోచించగా యీ అనుమానం వచ్చింది. చటుక్కున మీరు గుర్తుకు వచ్చారు. వెంటనే ఫోన్ చేశాను.''

''ఈ జిట్?''

''ఎస్ ప్రొఫెసర్. కానీ, ఓ చిన్న అనుమానం. ఈ ఇరవయ్యో శతాబ్దంలోగూడా పునర్జన్మ సంభవమే నంటారా?''

బిగ్గరగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ.

''ఎందుకు సంభవంకాదు డాక్టర్? సృష్టి ప్రారంభమైనప్పటి నుండి, నేటివరకు శిశువు జనన విధానంలో ఏమైనా మార్పు వున్నదా? లేదు. ఇదీ అంతే! ప్రతి ప్రాణికీ పునర్జన్మ అనేది తప్పనిసరిగా వుంటుంది. అఫ్ కోర్స్ యింకా అది సైంటిఫికల్‌గా నిరూపణ కాలేదనుకోండి. కానీ అది నిరూపించడానికి చాలామంది ప్రయత్నిస్తున్నారు. అందులో నేనొకడిని. ఇంతవరకు విజ్ఞాన శాస్త్రవేత్తలు దయ్యాలు లేవని వాదించేవారు. కానీ యిప్పుడు ఒక రకంగా అంగీకరిస్తున్నారు.''

''ఎలా?'' వుత్సాహంగా అడిగాడు రామ్.

''మనం చెప్పుకునే దయ్యం వేరు. ఇప్పటివరకు శాస్త్రవేత్తలు నిరూపించే దయ్యం వేరు. మన దయ్యాలకు కొన్ని అలవాట్లు, అంటే ఎవరినయినా పీడించడం, లేదా సుఖపెట్టడం లాంటివి వుంటాయి. కానీ శాస్త్రవేత్తలు నిరూపించే దయ్యాలు కేవలం ఆకారాలుగానే వుంటాయి. వాటికి అలవాట్లు ఏమీ వుండవు. మొత్తం మీద దయ్యాలు వున్నాయని ఒప్పుకుంటున్నారు. వారి నిరూపణ చెబుతాను వినండి.

'ప్రతి మనిషి శరీరంలో కొంత మోతాదులో ఫాస్ఫ

రస్ వుంటుంది. మనిషి మరణించిన పిదప ఆ శవాన్ని దహనం చేస్తారు. ఆ దహనక్రియ జరుగుతున్నప్పుడు, శవంలోని ఫాస్ఫరస్ ఆవిరిగామారి పైకి పోతుంది. ఆ ఆవిరంతా ఒక ఆకారంగా ఏర్పడి, అది వాతావరణ ప్రభావానికి లోబడి నశించిపోయేవరకు సంచరిస్తుంది. ఆ ఆకారమే దయ్యమని అంటారు' అని శాస్త్రవేత్తలు చెబుతున్నారు."

"అయితే ప్రొఫెసర్ జీ" అడిగాడు రామ్.

"శవాన్ని దహనం చేయకుండా ఖననం చేస్తే, అప్పుడు ప్రేతంగా మారే అవకాశం లేదుకదా?"

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"ఎస్ మంచి తెలివైన ప్రశ్న వేశావు. ఆ విషయాన్ని నిరూపించిన కొందరు శాస్త్రజ్ఞుల్ని ప్రస్తుతం యీ ప్రశ్న కలవరపెడుతోంది. దీని విషయంమీదే తీవ్రంగా పరిశోధనలు చేస్తున్నారు.

ఇకపోతే పునర్జన్మలకు సంబంధించిన విషయాలలోకి వద్దాం. పునర్జన్మలపై గత అయిదేళ్ళలో నేను చేసిన పరిశోధనా సారాంశాలనుబట్టి, పునర్జన్మ వుంటుందని నేను గట్టిగా విశ్వసిస్తున్నాను. అంతే కాదు పూర్వ జన్మస్మృతులు వెలికి వస్తాంటాయనికూడా ప్రగాఢంగా నమ్ముతున్నాను.

అందుకు తార్కాణం, యీ అయిదేళ్ళలో ఒక్క భారత దేశంలోనే అయిదు కేసులను పరిశీలించాను. వివిధ దేశాలనుండి పునర్జన్మలపై సంవత్సరానికి కనీసం పది కేసుల వరకు సమాచారాన్ని సేకరించాను. వీటి నన్నింటిని సమీక్షించే నేను ఆపై నిర్ణయానికి వచ్చాను. అయితే నాకు ఆశ్చర్యం కలిగించే విషయం ఒక్కటే! అనేక కోట్లమంది ప్రజలలో కేవలం కొందరికే పూర్వ

జన్మ జ్ఞానం కలుగుతుందేమని? ప్రస్తుతం ఆ విషయం మీదనే పరిశోధన సాగిస్తున్నాను."

"గుడ్ వర్క్ ప్రొఫెసర్ జీ" అన్నాడు డాక్టర్ రామ్. "ఇప్పుడు యీ మాల, వురఫ్ మంజు కేసును కూడా టేకప్ చేసి పరిశీలన జరపండి."

"ఓ, యస్. ఆ పాప గురించి వివరంగా చెప్పండి" పైప్ ముట్టించి కుర్చీలో వెనక్కి వాలుతూ అడిగాడు నిరేన్ డీ.

భాస్కరరావు తనకు చెప్పిన విషయాలన్నీ పూసగుచ్చినట్లు వివరించి చెప్పాడు డాక్టర్ రామ్.

అంతా విని వుత్సాహంగా అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"డాక్టర్ రామ్, ఇది నూటికి నూరు పాళ్ళు పునర్జన్మకు సంబంధించిన కేసే! నాకు అమూల్యమైన కేసు అప్పగించినందులకు మీకు మెనీ మెనీ థాంక్స్. పదండి. ఆ పాప దగ్గరకు వెడదాం."

"ప్రొఫెసర్ జీ" చిన్నగా అడిగాడు.

"ఆ పాపకు మళ్ళీ యీ జన్మ జ్ఞానం వచ్చే విధానం లేదా? వుంటే ప్రయత్నించండి. ఆ పాప తల్లిదండ్రులు తమ ప్రాణాలన్నీ యీ పాప భవిష్యత్ పైనే వుంచి జీవిస్తున్నారు."

నవ్వుతూ అన్నాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ.

"డాక్టర్ రామ్, పూర్వజన్మ జ్ఞానం కలిగినంత మాత్రాన, యీ జన్మలోని స్మృతులు కోల్పోవాలని లేదు. ఈ జన్మకు సంబంధించిన జ్ఞానం అలాగే వుంటుంది. కాకపోతే తాత్కాలికంగా తమలో తామే కన్ఫ్యూజ్ అవుతారు. ఆ తికమకలో వాళ్ళు పరిసరాలనే మర్చిపోయి ప్రవర్తిస్తారు. మనం పేషంట్ ను ట్రీట్ చేసే విధానంలో వుంటుంది."

"అయితే మంజూ యీ జన్మతాలూకు జ్ఞానం కలిగే వుందంటారా? మరి కన్న తల్లిదండ్రులను సహితం ఎందుకు గుర్తుపట్టలేదు?"

"అది అంతే డాక్టర్. గత జన్మ స్మృతుల ఒరవడిలో ఆ పాప చలించిపోతోంది. ఈ జన్మతాలూకు విషయాలు ఆమెకు గుర్తుకు రావడం లేదు. మనమే చాకచక్యంగా గుర్తు చేయడానికి ప్రయత్నించాలి."

"ఆల్ రైట్ ఎలాగైనా సరే, ఆ అమ్మాయిని బాగు చేయండి."

"అలాగే. ఎందుకో, యీ కేసు విషయంలో నా పరిశోధనకు తుదిపరిష్కారం కలుగుతుందని ఆశగా వుంది. పదండి. పేషంట్ దగ్గరకు వెళదాం" లేచాడు ప్రొఫెసర్.

ప్రొఫెసర్ నిరీన్ డీ అనుసరించగా, డాక్టర్ రామ్ స్పెషల్ వార్డులోకి నడిచారు.

4

స్పెషల్ వార్డ్‌లోని రూంలో బెడ్ మీద, కాలుమీద కాలు వేసుకొని కూర్చొని 'హెల్త్' మెడికల్ జర్నల్‌ను పఠిస్తోంది మంజు, దీక్షగా.

"డాక్టర్ మాలా!" పిలిచాడు రామ్.

"ఎస్ కమిన్ డాక్టర్" లేచి నిలబడింది మంజు.

లోపలకు వచ్చాడు రామ్. అతని వెనుకనే ప్రొఫెసర్ గూడా లోపలకు వచ్చాడు.

"మిస్ మాలా, మీట్ మిష్టర్ నిరీన్ డీ, సైకాలజీ ప్రొఫెసర్" నిరీన్ డీను పరిచయం చేస్తూ అన్నాడు రామ్.

"గ్లాడ్ టు మీట్ యు" షేక్ హాండిచ్చింది మంజు.

"హాపీ టు సీయూ" చేతిని చిన్నగా నిమురుతూ అన్నాడు నిరీన్ డీ.

"కూర్చోండి సర్" ఎదురుగా వున్న కేన్ కుర్చీల వైపు చూపించింది.

థాంక్స్ చెబుతూ కూర్చున్నా రిద్దరూ.

"మిస్ మాలా, ప్రొఫెసర్ పూర్వ జన్మలు - పునర్జన్మలు అనే విషయంపై పరిశోధన చేస్తున్నారు. వారికి కొన్ని విషయములు కావలసివచ్చి నా దగ్గరకు వచ్చారు. నువ్వు కూడా ఏమైనా చెబుతావేమోనని నీ దగ్గరకు తీసుకువచ్చాను" చెప్పాడు రామ్.

"విత్ ప్లెజర్. నాకూ ఇలాంటి విషయాలంటే చాలా వుత్సాహం. అడగండి ప్రొఫెసర్ సాబ్!" అంది మంజు చిన్నగా నవ్వుతూ.

గంభీరంగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"థాంక్స్ మిస్ మంజూ" అన్నాడు.

"ప్రొఫెసర్ జీ" చిన్నగా నవ్వుతూ అంది-

"మీరు కూడా అందరిలాగానే మంజూ అంటున్నారు. నేను కాదు. నా పేరు మాల. మీరు పొరబాటు పడుతున్నారు. అయినా మీరు డాక్టర్ గారి సంబోధన వినలేదా?"

మళ్ళీ నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"అయామ్‌సారీ మిస్ మాలా!" క్షమాపణ చెప్పుకున్నాడు.

"నెవర్ మైండ్ ప్రొఫెసర్ జీ! మనిషన్న తరువాత పొరబాటు వస్తుంది సరిదిద్దుకోవాలి. అంతే!"

"మిస్ మాలా, ఇంత చిన్న వయస్సులోనే మీరు డాక్టర్ కావడం చాలా గొప్పవిషయం. ఇప్పుడు మీకు వయస్సు ఎంత?"

"చిన్న వయస్సు ఏమిటి ప్రొఫెసర్ జీ. నాకు పాతిక సంవత్సరాలు. రీసెంట్ గానే హౌస్ సర్జన్ పూర్తి చేశాను. ప్రస్తుతం ఒక క్లినిక్ ఓపెన్ చేద్దామని చూస్తున్నాను."

"ఈజిట్, మీకు పాతిక సంవత్సరాలా?"

"ఎస్!"

"అసంభవం!"

"అదేమిటి ప్రొఫెసర్ జీ, అలా వింతగా మాట్లాడుతారు?"

"నాకు వింతగానే వుంది మిస్ మాలా. కమాన్ మీకూ ఆ వింత చూపిస్తాను రండి."

డాక్టర్ ప్రైవేట్ రూమ్‌లో వున్న ఓ నిలువుటద్దం ముందుకు తీసుకు వెళ్ళాడు ప్రొఫెసర్.

"చూడండి మాలా, నిజంగా మీకు పాతిక సంవత్సరాలంటే ఎవరన్నా నమ్ముతారా? మీరు చాలా చిన్నగా కనబడుతున్నారు. మీలో ఫిజికల్ గా చాలా మార్పు వుంది" చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

అద్దంలోకి చూస్తున్న మాల ఆ మాటకు వులిక్కి పడింది. మెదడులో నరాలు విపరీతంగా చలించాయి.

"ప్రొఫెసర్!" అరిచింది.

"ఇదేమిటి ప్రొఫెసర్ జీ, నేనిలా వున్నానేమిటి? మరీ ఇంత చిన్నగా, అయిదేళ్ళ పాపలా వున్నానేమిటి? నాకేం జరిగింది!"

మృదువుగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ నిరీన్ డీ.

"ఆందోళన చెందకండి మాలా! మీలో ఒక్కటే యీ మార్పే కాదు. ఇంకా చాలా మార్పులు వచ్చాయి. కమాన్ చెబుతాను రండి."

మౌనంగా అనుసరించింది మాల.

ఇద్దరూ సోఫాలో కూర్చున్నారు.

"మాలా, మీ తల్లిదండ్రుల పేరు ఏమిటి?" అడిగాడు.

"అతుల్య ఘోష్, శాంతిమతి" చెప్పింది.

"ఐ. సీ!"

"ఎందుకలా అడిగారు ప్రొఫెసర్ జీ? వారు మీకు తెలుసా?"

"లేదు మిస్ మాలా. నువ్వు భాస్కరరావు, సుభద్రల పేరులు ఎక్కడన్నా విన్నావా? వారి గురించి నీకేమైనా తెలుసా?" అడిగాడు ప్రొఫెసర్.

ఒ నిమిషం ఆలోచించింది మాల.

"ఆఁ–గుర్తుకు వస్తోంది ప్రొఫెసర్. ఆ భాస్కరరావు, సుభద్ర అనేవాళ్ళు, నాకేదో మతి భ్రమించిందని భ్రమించి నన్ను యీ హాస్పటల్ కు తీసుకువచ్చి జాయిన్ చేశారు."

"అంతకన్న వాళ్ళ గురించి నీకేమీ తెలియదా మాలా?"

"లేదు ప్రొఫెసర్ జీ. అసలు వాళ్ళకు, నాకు ఏమిటి సంబంధం? మా నాన్నగారు కానీ, అమ్మకానీ కన్పించరేం?"

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"మిస్ మాలా, మీది ఏవూరు? మెడిసన్ ఎక్కడ చదివారు?"

"ప్రొఫెసర్, మీకు కొంచెం మతి చలిస్తున్నట్టు వుంది. ఈ వూరులో పుట్టి పెరిగిన దానిని పట్టుకొని మీది ఏవూరు అని అడుగుతారేమిటి? ఇది కలకత్తా అని మీకు తెలియదా? లేకపోతే యిది కలకత్తా కాదా? నేను టాటానగర్ లోని స్టీల్ ప్రాజెక్టు కాలనీలో వుంటు న్నాను. మా నాన్నగారు ప్రాజెక్టులో రా మెటీరియల్స్

సెక్షన్‌లో మేనేజర్‌గా పనిచేస్తున్నారు."

"అయితే మీరు ఏ కాలేజీలో చదివారు?"

"టాగోర్ మెడికల్ కాలేజీలో చదివాను. జనరల్ హాస్పిటల్‌లో రీసెంట్‌గా హౌస్ సర్జన్ పూర్తి చేశాను."

"ఐ. సీ. కానీ మిస్ మాలా, యిదేవూరో తెలుసా?"

"కలకత్తా!"

"వుహుఁ కాదు. చూడండి" డాక్టర్‌గారి ప్రిస్క్రిప్షన్ పాడ్ ఆమె ముందుకు తోశాడు.

ఆతృతగా చూసింది మాల.

"డాక్టర్ రామ్_సైకాలజిస్టు _ విజయవాడ_" అని వుంది.

మాల తల తిరిగిపోయింది. మళ్ళీ నరాలలో సంచలనం మొదలయింది.

"వాట్ ప్రొఫెసర్‌జీ, యిది విజయవాడా? నో ఇటీజ్ ఇంపాజిబుల్. నేను విజయవాడలో ఎలా వున్నాను? అసలు విజయవాడ ఎక్కడ? కలకత్తా ఎక్కడ?

అసలు యీ మార్పులేమీ నాకర్థం కావడంలేదు. శారీరకంగా వూహించలేనంతటి మార్పు వచ్చింది. నివసించే ప్రదేశంలో మార్పు వచ్చింది. ఏమిటీమాయ ప్రొఫెసర్‌జీ" అడగసాగింది మాల.

రెండు నిమిషాలాగి మెల్లగా వారించాడు ప్రొఫెసర్.

"మాలా మీరు ఆందోళన చెందకండి, ప్లీజ్. స్థిరంగా వుండండి. మీలో మీరు కన్‌ఫ్యూజ్ అవుతున్నారు. మనసును కొంచెం కేంద్రీకరించండి. స్థిమితంగా వుండండి."

ఆందోళనగా చూసింది మాల.

"ప్రొఫెసర్ జీ, నాకేమీ అర్థంకావడంలేదు. నాకు నిజంగా మతి భ్రమించేటట్లు వుంది. అయామ్ ఆల్ రైట్. నన్ను డిశ్చార్జి చేయండి. నేను వెళ్ళిపోతాను. ఇంటిదగ్గర మా అమ్మ ఎదురుచూస్తూ వుంటుంది."

"ఏ అమ్మ?"

"ఏ అమ్మ ఏమిటి ప్రొఫెసర్? ఎవరికన్నా యిద్దరు అమ్మలు వుంటారా? మా అమ్మే, శాంతిమతి."

"ఆల్ రైట్, అలాగే వెళ్ళిపోదురుగాని. మిమ్మలను పంపించమని డాక్టర్ రామ్‌కు నేను చెబుతాను."

"థాంక్స్ ప్రొఫెసర్ జీ."

"నో మెన్షన్. బైదిబై మిస్ మాలా, మీరు ఏ సంవత్సరంలో మెడిసన్ పూర్తిచేశారు?"

"మీరు ప్రత్యేకించి నా వివరాలన్నీ ఎందుకు అడుగుతున్నారో అర్థంకావడంలేదు" అంది అనుమానంగా.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ.

"ఇందులో మీరు అపార్థం చేసుకోవలసిన అవసరం లేదు. మీ తెలివితేటలు గమనించి, కుతూహలంకొద్దీ, మీ వివరాలు అడుగుతున్నాను. అభ్యంతరం లేకపోతేనే చెప్పండి."

ప్రొఫెసర్ వైపు చూసి నవ్వింది.

"అభ్యంతరమేమీ లేదు. కానీ మీ ప్రశ్నలన్నీ నన్ను తికమక పెట్టేస్తున్నాయి."

"లేదులెండి. ఈ ఒక్క ప్రశ్నకే సమాధానం చెప్పండి చాలు."

"టాగోర్ కాలేజీలోనే 1967లో మెడిసన్ పూర్తి చేశాను. రెండునెలల క్రితంవరకు గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్ లో హౌస్ సర్జన్ చేశాను. రెండేళ్ళు పూర్తవ్వగానే, స్వంత ప్రాక్టీసుకోసం ప్రయత్నిస్తున్నాను."

"వెల్. కానీ ఓ చిన్న అనుమానం. మీరు 1967లో మెడిసన్ కోర్సు పూర్తిచేశారని విన్నాను. తరువాత హౌస్ సర్జన్ రెండు సంవత్సరాలుకూడా పూర్తి అయి పోయి రెండు నెలలు అవుతూంది అని చెప్పారు. దానిని బట్టి యిది 1969వ సంవత్సరం కావాలి. అంతేనా?"

"అవును. ఇది 1969వ సంవత్సరం కాక, మరేమిటి?"

"సారీ, మిస్ మాలా, మీరు చాలా పొరబాటుపడు తున్నారు. ఆ క్యాలండర్ వైపు చూడండి."

క్యాలండర్ వైపు చూసిన మాల వులిక్కిపడింది.

క్యాలండర్ 1971వ సంవత్సరం మే నెలను చూపిస్తోంది.

మాల తల గిర్రున తిరిగిపోతున్నట్లనిపించింది. ఆమెలో నరాల సంచలనం తీవ్రమయింది. హఠాత్తుగా మంచం మీదనే ఓ ప్రక్కకు వాలిపోయింది.

కంగారుగా లేచాడు డాక్టర్ రామ్.

"మిష్టర్ రామ్, మీరేమీ కంగారు పడకండి. పాపకు ప్రమాదమేమీ లేదు. ఆమెలో ఇప్పుడే సంఘర్షణ ప్రారంభ మయింది. ఈ షాక్లో ఆమెకు ఈ జన్మజ్ఞానం కలగ వచ్చు" చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

అయిదు నిమషాలు గడిచాయి.

మెల్లగా కళ్ళు తెరిచింది మాల. ఎదురుగా ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ నవ్వుతూ కనబడ్డాడు.

ఓసారి చుట్టూ చూసింది. డాక్టర్ రామ్ వైపు ఓ క్షణం దృష్టి నిలిపింది.

"ప్రొఫెసర్ జీ" పిలిచింది నెమ్మదిగా.

"ఏమిటి మిస్ మాలా?" అడిగాడు.

"నేను నిజంగా మాలనేనా ప్రొఫెసర్. మీరు మొదట్లో మంజు అని సంబోధించారు. అంతా నన్ను

ముందు అలానే పిలిచారు. మళ్ళీ యిప్పుడు మాల అని పిలుస్తున్నారు. కాలంలోనూ, ప్రదేశంలోనూ, శరీర పరిమాణంలోనూ యిన్ని మార్పులు ఎలా సంభవించాయి ప్రొఫెసర్? అసలు ఏం జరిగింది? దయచేసి నాకు వివరంగా చెప్పండి."

గంభీరంగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డే.

"మిస్ మాలా, నేను చెప్పేది జాగ్రత్తగా విని అర్థం చేసుకో. ప్రస్తుతానికి గతాన్ని విస్మరించి వర్తమానాన్ని తలచుకో. నేను చెప్పే విషయాలపై మనసును కేంద్రీకరించు. అనవసరంగా వుద్రేక పడకు.

మాలా, నువ్వోక అపురూపమైన వ్యక్తివి. ప్రపంచంలో నీలాంటి వ్యక్తులు చాలా అరుదుగా వుంటారు. నీకు భగవంతుడు ఓ గొప్ప వరాన్ని ప్రసాదించాడు. నేను చెప్పే విషయాలు యదార్థమయినవి. జాగ్రత్తగా విను."

చెవులు రిక్కించింది మాల.

"మిస్ మాలా, నువ్వు మాలవు కావు. నీ పేరు మంజు. నీ వయస్సు అయిదు సంవత్సరాలు. నువ్వు పుట్టినది, పెరుగుతున్నది విజయవాడ పట్టణంలో. నీ తండ్రి పేరు భాస్కరరావు, సుభద్ర నీకు జన్మనిచ్చిన తల్లి."

"వాట్?" అదిరిపడింది మాల.

"ప్రొఫెసర్, యూ మీన్..." ఆశ్చర్యంతో అంది.

"ఎస్ బేబీ. నువ్వు పునర్జన్మ ఎత్తావు. నీకు పూర్వ జన్మ జ్ఞానం కలిగింది. ప్రస్తుతం నువ్వు మంజు అనబడే అయిదేళ్ళ బాలికవు. మాల నీ పూర్వ జన్మలో పేరు కావచ్చు. అలాగే పూర్వ జన్మలో నీ తండ్రి పేరు అతుల్య ఘోష్, తల్లి పేరు కాంతిమతి అయివుండవచ్చు. కానీ యీ జన్మలో నీ తల్లిదండ్రులు భాస్కరరావు,

సుభద్రలు. నువ్వు కిండర్ గార్డెన్‌లో చదువుతున్నావు. బాగా గుర్తుకు తెచ్చుకో.''

నెమ్మదిగా కళ్ళుమూసుకొని ఆలోచించసాగింది మాల. ఆమెలో గత వర్తమానాలు కలగాపులగమై చిందు లేస్తున్నాయి.

''ప్రొఫెసర్‌జీ!'' అరిచింది గట్టిగా.

''ఎస్ మాలా.''

''మీరు చెప్పింది నిజమే ప్రొఫెసర్. నేను ప్రస్తుతం మాలనుకాదు. మంజూనే. మాల చచ్చిపోయింది, ఎప్పుడో అయిదేళ్ళ క్రితం. 1969వ సంవత్సరంలోనే చచ్చిపోయింది. కాదు, మాల చచ్చిపోలేదు. ఎవరో చంపారు. ఆఁ గుర్తుకు వస్తోంది. జోగేందర్! బ్లడీ రాస్కెల్! వాడిని...'' అరవసాగింది.

ప్రొఫెసర్ గబగబ వెళ్ళి మాలను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

''మైడియర్ మాలా, ప్లీజ్ శాంతించు. నువ్వు ఇప్పుడు మాలవు కావు. మంజువు'' అనునయంగా చెప్పాడు.

''మ్. ప్రొఫెసర్!'' గట్టిగా నిట్టూర్చింది.

''అవును ప్రొఫెసర్‌జీ! నేను మంజూనే. కానీ నా గత జీవితమంతా కళ్ళకు కట్టినట్లు కనబడుతోంది.''

''దటీజ్ కరెక్ట్ మంజూ! నీ జీవితం చాలా విచిత్రమయినది. నీ కేసు విషయం డాక్టర్ చెప్పగానే, ఇది పునర్జన్మగా భావించాను. కానీ, ప్రస్తుత జన్మ- పూర్వ జన్మస్మృతుల మధ్య కన్‌ఫ్యూజ్ అవుతున్న నీకు మనశ్శాంతి కలిగించి, నీకు యీ జన్మస్మృతులను కలిగించడానికే యింత శ్రమపడ్డాను. థాంక్ గాడ్! ఇప్పుడు అంతా చక్కబడింది. యు ఆర్ ఆల్ రైట్'' అన్నాడు నవ్వుతూ ప్రొఫెసర్ నిరేన్‌డీ.

"ప్రొఫెసర్ జీ, నాకు పునర్జన్మ ఎందుకు కలిగింది? పోనీ అంతటితో ఆగక భయంకరమైన గత జన్మస్మృతులు నాలో ఎందుకు పెల్లుబుకుతున్నాయి?"

"అదే నేనూ ఆలోచిస్తున్నాను మిస్ మాలా. గత అయిదేళ్ళుగా పునర్జన్మలపై నేను పరిశోధన చేస్తున్నాను. పునర్జన్మ అనేది నీకేకాదు, అందరికీ కలుగుతుంది. కానీ పూర్వ జన్మస్మృతులు నీకే ఎందుకు గుర్తుకు వచ్చాయో పరిశోధించాలి. బహుశా నా పరిశోధనకు నీ కేసుతో ముగింపు కలగవచ్చు."

"వాట్ ప్రొఫెసర్, మీరు మాట్లాడేది నా కర్థం కావడంలేదు" అన్నాడు డాక్టర్ రామ్.

"అది అంతే డాక్టర్. ప్రస్తుతం నాకూ ఏం అర్థం కావడంలేదు. త్వరలో ముగింపు మీరూ చూస్తారు కదా!"

"ప్రొఫెసర్ జీ!" పిలిచింది మాల.

"నాకు ఇక్కడ ఎందువలనో వుండాలని లేదు. త్వరగా కలకత్తా వెళ్ళి, మా వాళ్ళను కలుసుకోవాలి. ప్లీజ్, నాకు కలకత్తా వెళ్ళడానికి సహాయం చేయరూ?"

"తప్పకుండా ఈ రాత్రికే. బయలుదేరేటట్లు ప్రయత్నిస్తాను."

"థాంక్స్."

"నో మెన్షన్. బైదిబై నిన్ను 'మంజు' అని సంబోధించనా? లేక 'మాల' అని పిలవనా?"

"మీ యిష్టం ప్రొఫెసర్!"

"ఆల్ రైట్. ప్రస్తుతానికి మాల అని పిలుస్తాను. నీ గురించి యింకా నేను స్టడీ చేయాలి. నీతోకూడా నేనూ వస్తాను. నీకు అభ్యంతరమేమీ వుండదు కదా?"

"నో ప్రొఫెసర్. మీరువస్తే మరీ మంచిది. అసలు మీరు లేకుంటే అంతా నన్ను పిచ్చిదాని క్రింద జమకడ

తారు. తప్పకుండా రావాలి మీరు."

"అలాగే. మాలా, మీ తల్లిదండ్రులను కలుసుకోవా?"

"ఎంతమాట ప్రొఫెసర్ జీ! నాకు జన్మనిచ్చిన తల్లి దండ్రులను కలుసుకోకుండా వుంటానా? తప్పకుండా కలుసుకుంటాను. అయితే ఓ చిన్న అభ్యర్థన. ప్రస్తుతం నేను అక్కడకు వెళ్ళలేను. వాళ్ళను ఒకసారి ఇక్కడకే రమ్మని ఫోన్ చేయించండి."

"గుడ్. అలాగే మిస్ మాలా!" తృప్తిగా అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

5

"మంజూ!" లాలనగా పిలిచాడు భాస్కరరావు.

"అమ్మా మంజూ!" సంతోషంగా పిలిచింది సుభద్ర.

ఒక్క పరుగున వెళ్ళి యిద్దరినీ పెనవేసుకుపోయింది మాల.

"నాన్నా, నన్ను క్షమించండి నాన్నా. అమ్మా నన్ను మన్నించు. కన్న తల్లిదండ్రులను గుర్తించలేక అమానుషంగా ప్రవర్తించాను."

"లేదు మంజూ అంతా దైవలీల. జరిగినదానికి విచారించి ప్రయోజనం లేదు తల్లీ. మళ్ళీ మాకు దక్కావు. అంతే చాలు" తల నిమురుతూ ప్రేమగా అంది సుభద్ర.

"ప్రొఫెసర్ జీ, మీకెలా కృతజ్ఞతలు తెలియ చేయాలో అర్థంకావడం లేదు. మళ్ళీ మా అమ్మాయిని మాకు దక్కించారు."

"మిస్టర్ భాస్కరరావ్, మీరు నాకుకాదు కృతజ్ఞతలు తెలియచేయ వలసినది_డాక్టర్ రామ్‌కు. నా పరిశోధన ముందుకు సాగడానికి వీలు కల్పించి ఎంతో తోడ్పడ్డారు డాక్టర్ రామ్. అందుకు నేనుకూడా

ఆయనకు కృతజ్ఞతలు తెలియచేసుకోవాలి" నవ్వుతూ అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

చిన్నగా నవ్వాడు డాక్టర్ రామ్.

"ప్రొఫెసర్ జీ, అది నా డ్యూటీ. నా కర్తవ్యం నేను నిర్వర్తించాను. అంతకన్నా నేను చేసిందేమీ లేదు. మొదట పేషంట్‌ను చూడగానే మామూలుగానే మానసిక చాపల్యమని భావించాను. కానీ పేషంట్‌ను పరీక్షించిన తరువాత నా మతి చలించిందేమోనని అనుమానం కలిగింది. భాస్కరరావుగారు నన్ను సవాలు చేశారు. అప్పుడే మీరు గుర్తుకువచ్చారు. వెంటనే మిమ్మలను పిలిపించాను. మీరు అంతా సరిదిద్దారు. సో, మీకు చెప్పాలి నేను మెనీ థాంక్స్."

భాస్కరరావు సిగ్గుపడుతూ డాక్టర్ రామ్‌వైపు చూశాడు.

"క్షమించండి డాక్టర్! మిమ్మలను అపార్థం చేసుకున్నాను. మీ శక్తిని కించ పరిచాను. కేవలం మంజుకు మతిచలించిందన్న అనుమానంతోనే అలా ప్రవర్తించాను. మరోలా భావించకండి."

చిన్నగా నవ్వాడు డాక్టర్ రామ్.

"నెవర్ మైండ్ మిష్టర్ భాస్కరరావ్. ఒక డాక్టర్‌గా నేను ఎప్పుడూ అలా భావించను. ఎందుకంటే, నాకు ఫాక్ట్ తెలుసు. ఇకపోతే మీరు కన్న తండ్రిగా ఆ ఆవేదనలో అలా అన్నారు. అది సహజం."

"థాంక్స్ డాక్టర్!" తృప్తిగా అన్నాడు భాస్కరరావు.

"మిష్టర్ భాస్కరరావ్!" పిలిచాడు ప్రొఫెసర్.

ప్రొఫెసర్ వైపు చూశాడు భాస్కరరావు.

"మంజు కలకత్తా వెళ్ళి తనను మోలగా పరిచయం

చేసుకోవాలని వుబలాట పడుతోంది. తన పూర్వజన్మ లోని తల్లిదండ్రులను చూడాలని ఆతృత చెందుతోంది. ఆమెకు ఆ అవకాశం యిస్తారా?"

"ప్రొఫెసర్ గారూ, మంజు కలకత్తా వెళితే మళ్ళీ మమ్మల్ని మరిచిపోతుందేమో?" అనుమానంగా అంది సుభద్ర.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"లేదు అలా ఎప్పటికీ జరగదు. మంజు పూర్వపు చిన్న పిల్లకాదు. ఆమె ఎంతో తెలివిగల మాలగూడా. అలా జరగకుండా మాలను మళ్ళీ మీకు అప్పగించే బాధ్యత నాది." చెప్పాడు.

"అలాగే ప్రొఫెసర్ జీ. మాలను మీ చేతులలో పెడుతున్నాం. మీ యిష్టం వచ్చినట్లు చేయండి. కానీ మాకు బాధ కలగకుండా చూడండి" చెప్పాడు భాస్కరరావు.

"ఆల్ రైట్, మిస్టర్ భాస్కరరావ్. మరోమాట, మాలను కలకత్తా నేనే తీసుకు వెళుతున్నాను. మీలో ఎవరికన్నా ఇంట్రెస్టు వుంటే మాతో రావచ్చు."

భాస్కరరావు, సుభద్ర కళ్ళతోనే ఓ నిముషం మాట్లాడుకున్నారు.

"ప్రొఫెసర్ జీ, మీతో బాటు నేనూ కలకత్తా వస్తాను" చెప్పాడు భాస్కరరావు.

"అయామ్ సారీ ప్రొఫెసర్ పేషంట్ల వత్తిడివలన నాకు రావడానికి వీలుబడదు" అన్నాడు డాక్టర్ రామ్.

"ఆల్ రైట్ డాక్టర్, ఇప్పటివరకు మీరు చేసిన సహాయం చాలు. మిస్టర్ భాస్కరరావ్ మీరు కలకత్తా మెయిల్ కు టికెట్లు బుక్ చేయించండి" చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

"ఓ. కె. ప్రొఫెసర్" అంటూ ఫోన్ వైపు నడిచాడు భాస్కరరావు.

6

కలకత్తా మెయిల్ వేగంగా ప్రయాణిస్తోంది.

బయటనుండి చల్లగాలి రివ్వున లోపలకు కొడుతోంది.

ఫస్టుక్లాస్ కంపార్టుమెంటులో ముగ్గురే వ్యక్తులున్నారు.

ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ పైప్ పీలుస్తూ కిటికీలో నుండి చీకటిలోకి చూస్తున్నాడు.

మాల కళ్ళుమూసుకుని ఆలోచిస్తూంది. అంత చల్ల గాలిలోనూ, ఆమె నుదురును స్వేద బిందువులు ఆక్ర మించాయి.

భాస్కరరావు బెర్తుమీద పడుకొని సీలింగ్ ఫాన్ వైపు తదేకంగా చూస్తున్నాడు.

మాలవైపు తిరిగాడు ప్రొఫెసర్.

"మాలా!" పిలిచాడు.

"ఊఁ" కళ్ళు తెరవకుండానే అంది.

"కలకత్తాలో మీ యిల్లు ఎక్కడుందో బాగా గుర్తుందా?" అడిగాడు.

"ఓ యస్. మీకా భయం అక్కరలేదు. కలకత్తాలో మనం దిగిన మరుక్షణం మీ బాధ్యత నాది" చిన్నగా నవ్వుతూ అంది.

"మాలా, ఒక విషయం అడుగుతాను, బాధపడవు కదా?" చిన్నగా అడిగాడు ప్రొఫెసర్.

"అడగండి."

"అంత చిన్న వయస్సులోనే నీవు మరణం ఎలా సంభవించింది?"

ఉలిక్కి పడింది మాల. ఆమెలో సంచలనం మళ్ళీ తీవ్రమయింది.

"ప్రొఫెసర్!" గట్టిగా అరిచింది. ఆమెలో గతజన్మ తాలూకు స్మృతులు కదం తొక్కాయి.

ఉలిక్కి పడ్డాడు ప్రొఫెసర్. బెర్తుమీద పడుకొని వున్న భాస్కరరావుకూడా ఉలిక్కిపడి లేచాడు.

"ఆ విషయం నాకు గుర్తుచేయకండి ప్రొఫెసర్. అది చాలా దారుణమైన సంఘటన. ఆ సంఘటనను నా నోటితో నేను చెప్పలేను" గట్టిగా ఏడ్వసాగింది.

ప్రొఫెసర్ ఆమెని సముదాయించాడు.

"మిస్ మాల, మీరు పూరికే ఎక్సైట్ అవకండి. మిమ్మల్ని మీరు కంట్రోలు చేసుకోండి."

"ఎలా కంట్రోల్ అవమంటారు ప్రొఫెసర్. నా పచ్చని జీవితాన్ని బండలపాలు చేసిన ఆ దారుణ సంఘటన తలంపుకు వచ్చినప్పుడుకూడా చలించకుండా ఎలా వుండమంటారు ప్రొఫెసర్?"

"నిజమే. కాని మీరు ప్రస్తుతం 'మాల' కాదు—'మంజు' అని గుర్తించుకోండి."

"ఓ ప్రొఫెసర్. అయితే నన్నేం చేయమంటారు?" గట్టిగా నిట్టూర్చింది మాల.

"చూడు మిస్ మాలా, నీకు సంభవించిన మరణం ఘోరమైనది కావచ్చు. దానికి ఇప్పుడు చింతించి ప్రయోజనంలేదు. కానీ మాలా, అది ఎంత ఘోరసంఘటన అయినా, ఒక పరిశోధకుడిగా అది నాకు వుపయోగిస్తుంది. కాబట్టి మీరు చెప్పాలి" స్థిరంగా అడిగాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ.

రెండు నిముషాలు గడిచాయి.

"ఆల్ రైట్ ప్రొఫెసర్, చెబుతాను వినండి. ఆ

దారుణ సంఘటన యింకా నా కళ్ళకు కట్టినట్లు కనబడు తోంది'' చెప్పసాగింది మాల.

శ్రద్ధగా వినసాగారు ప్రొఫెసర్, భాస్కరరావులు.

''అది 1969వ సంవత్సరం జూలై 10వ తారీకు. నేను అశోక్‌నగర్ బస్‌స్టాప్‌లో సిటీ బస్ కోసం వెయిట్ చేస్తున్నాను.

సాయంత్రం ఏడుగంటలు దాటింది.

జనరల్ హాస్పిటల్‌లో హౌస్ సర్జన్ పూర్తయిన తరువాత, ప్రయివేట్‌గా క్లినిక్ ఓపెన్ చేయాలని ప్రయత్నంచేస్తూ, డాక్టర్ పరమేశ్వరన్ దగ్గర అప్రెంటిస్‌గా పనిచేస్తున్నాను.

సిటీ బస్‌లు నాలుగువచ్చి వెళ్ళిపోయాయి. ఒక్క దానిలోనూ సీటు దొరకలేదు. మరో అరగంట గడిచింది.

అదేసమయంలో నా ప్రక్కగా ఓ చిన్న కారువచ్చి ఆగింది.

''మాడమ్'' పిలుపు వినబడింది కారులోనుండి.

కారులోకి చూశాను. జోగేందర్! చిరునవ్వు నవ్వుతూ 'కమిన్ మేడమ్' అన్నాడు డోర్ తెరచి పట్టుకొని.

జోగేందర్ మెడికల్ కాలేజీమేట్. మంచి క్లవర్ ఫెలో! ఇద్దరంకలిసే హౌస్ సర్జన్ పూర్తిచేశాం. అతను మంచి గాయకుడు కూడాను. మే మిద్దరంకలిసి కాలేజీ వార్షికోత్సవాలలో అనేక ప్రథమ బహుమతులను సంపాదించాము.

''కమిన్ మేడం. మీ ఇంటిదగ్గర డ్రాప్ చేస్తాను'' అన్నాడు మృదువుగా.

ఓసారు చుట్టూ చూశాను. మరో రెండు బస్సులకు సరిపడ జనం బస్‌స్టాప్‌లో వున్నారు. పైన మేఘాలు దట్టంగా కమ్ముకుంటున్నాయి. ఏ క్షణంలోనైనా వర్షం

కురియవచ్చనిపించింది.

ఇక ఆలోచించకుండా చటుక్కున కారు ఎక్కాను.

తన అభ్యర్థనను మన్నించినందుకు మృదువుగా థాంక్స్ చెబుతూ కారు స్టార్ట్ చేశాడు జోగేందర్.

కారు మెల్లగా పోసాగింది.

మా ఇల్లు చేరుకోవాలంటే కనీసం ఇరవై నిముషాలు పడుతుంది.

కానీ పది నిముషాలలోనే పెద్దపెద్ద మెరుపులు, ఉరుములతో కుండపోతగా వర్షం ప్రారంభమయింది.

"చూశారా, యీ రోజు ఎంత సుదినమో! నేను సమయానికి రాకుంటే, వర్షంలో మీరు తడిసి ముద్దయి పోయేవారు" అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ జోగేందర్.

"నిజం సుమా!" అన్నాను నవ్వుతూ.

"క్లినిక్ ఎప్పుడు ఓపెన్ చేస్తారు?" అడిగాడు.

"అదే చూస్తున్నాను మిస్టర్ జోగేందర్. బహుశా మరో నెలరోజులలో సెటిల్ అవవచ్చు" అన్నాను.

"పోనీ ఓ పని చేద్దామా?" అడిగాడు.

"ఏమిటది?" చూశాను అతనివైపు.

"నేనుకూడా ఓ క్లినిక్ ఓపెన్ చేద్దామని చూస్తున్నాను. ఇద్దరంకలిసి ఓ పెద్ద హాస్పిటల్ ప్రారంభిద్దాం. ఏమంటారు?".

నేనేమీ మాట్లాడలేదు.

"వాట్ మిస్ మాలా, ఆలోచిస్తున్నారు? మీకు ఇష్టం లేదా?"

"లేదు మిస్టర్ జోగేందర్. మా నాన్నగారితో ఆలోచించి చెబుతాను" అన్నాను.

ఇంతలోనే కారు విశాలమైన ఓ బంగళా తాలూకు పోర్టికోలోకెళ్ళి ఆగింది.

"ఇటు తీసుకవచ్చా రేమిటి?" అన్నాను.

"ఇదే మా యిల్లు. కాఫీ తీసుకు వెళుదురు గాని రండి. ఈలోపు వర్షంకూడా తగ్గుతుంది" అన్నాడు.

టైం చూశాను. 8-45 గంటలయింది.

"సారీ మిష్టర్ జోగేందర్. టైమ్ చాలా అయింది. ఇంటిదగ్గర నా కోసం ఎదురుచూస్తూ వుంటారు. నేను వెళ్లాలి" అన్నాను.

"జస్ట్ పదినిమిషాలు మాత్రమే! మిమ్మలను యింటి దగ్గర కారులో డ్రాప్ చేసే పూచీనాది. ప్లీజ్ దిగండి" డోర్ తెరచి పట్టుకొని అర్థించాడు.

కాదనలేకపోయాను. కారు దిగాను.

పోర్టికోలోనుండి బంగళాలోకి వెళ్ళేటప్పటికి వర్షపు జల్లు నా చీరను పల్చగా తడిపేసింది.

"కమాన్, రండి" లోపలకు దారితీశాడు.

మౌనంగా అతన్ని అనుసరించాను.

ఇద్దరం డ్రాయింగ్ రూంలో కూర్చున్నాం. ఇంట్లో అలికిడిలేదు. ఎవరూ లేనట్లు అనిపించింది.

ఫ్లాస్క్ అందుకొని రెండు కప్పుల్లో కాఫీపోసి, నాకో కప్పుయిచ్చి, తనో కప్పు తీసుకున్నాడు జోగీందర్.

కాఫీ సిప్ చేస్తూ అతనే చెప్పాడు. ఇంట్లో ఎవరూ లేరని, ఎవరిదో మ్యారేజ్ కి వెళ్ళారని చెప్పాడు.

మామధ్య మౌనంగా అయిదునిమిషాలు గడిచాయి.

పైన హైస్పీడ్ లో తిరుగుతున్న సీలింగ్ ఫాన్ గాలికి నా చీర శుభ్రంగా ఆరిపోయింది.

"థాంక్స్ మిస్టర్ జోగీందర్. ఇక నేను వెళ్తాను" అంటూ సోఫాలోంచి లేచాను.

"అప్పుడే వెళతావా మాలా?" అదోలా చూశాడు జోగీందర్.

జోగిందర్ చూపులో వచ్చిన మార్పును కనిపెట్టాను.

సరిగా రెండేళ్ళ క్రితం, కాలేజీ ఎండింగ్ పీరియడ్ లో ఓసారి అదే చూపు చూశాడు ప్లేగ్రౌండ్ లో.

అప్పుడతనికి ఎడంకాలు స్లిప్పర్ తో బాగా బుద్ధి చెప్పి పంపించాను.

ఆ తరువాత క్షమార్పణలు చెప్పుకొని మళ్ళీ బుద్ధిగా వుండటం మొదలు పెట్టాడు.

సరిగ్గా మళ్ళీ యీరోజే చూశాను, అతని కళ్ళలోని ఆచూపు.

"మాలా" పిలిచాడు.

"ఎస్, మిష్టర్ జోగిందర్! నాకు చాలా ఆలస్యమై పోతోంది. ఇక నేను వెళ్తాను" బయటకు బయలుదేరుతూ అన్నాను.

"మాలా, నీ అందం నన్ను పరవశింప చేస్తోంది. ఐ లవ్ యూ మాలా, ఐ లవ్ యూ" చటుక్కున వచ్చి నా భుజాలు పట్టుకున్నాడు.

అతని కళ్ళు కామంతో జ్వలిస్తున్నాయి.

"యూ బ్రూట్ ..." మళ్ళీ స్లిప్పర్ తీయబోయాను.

అయితే నా కా అవకాశం యివ్వలేదు జోగిందర్.

చిన్నగా నవ్వాడు. "ఇది ప్లేగ్రౌండ్ కాదు మాలా, నా స్వంత బంగళా. నిన్ను యింత కష్టపడి తీసుకు వచ్చింది, వూరికే వెళ్ళిపోవడానికి కాదు. ఇంగుడు" గట్టిగా నన్ను కౌగలించుకున్నాడు.

"యూ డెవిల్, వదులు...వదులు..." గట్టిగా అరిచాను.

కానీ ఆ మూర్ఖుడు తన పట్టు సడలనీయలేదు. నా పెదాలపై పెదాలుంచి అన్నాడు. "డియర్ మాలా, యీ క్షణం కోసమే, మూడు సంవత్సరాలనుండి ఎదురు

చూస్తున్నాను. నీతో దెబ్బతిన్నా నా ధ్యేయం మారలేదు. సరికదా మరింత దృఢపడింది. ఈ మహత్తర అవకాశాన్ని వదులుకోలేను. నాకు నువ్వు కావాలి'' మరింత గట్టిగా కౌగలించుకున్నాడు.

అనేక విధాల ప్రాధేయ పడ్డాను. అరిచాను, రక్కాను, బెదిరించాను, బ్రతిమాలాను. కానీ ఆ కాముకుడు తనపట్టు వదలలేదు. నన్ను బలవంతంగా బెడ్ రూంలోకి ఎత్తుకు వెళ్ళాడు.

ఆ వేళ రాత్రి నా మానాన్ని మంటగలిపాడా దుర్మార్గుడు. నా స్త్రీత్వాన్ని వేటాడాడు. నన్ను బలవంతంగా చెరిచాడు.

ఆ రెండు గంటలలో అతని పశుత్వం క్రింద నాలుగు సార్లు నలిగిపోయాను.

నేను చాలా బలహీనంగా వుండేదాన్ని. అదీగాక నాలో మెడికల్ గా కొన్ని లోపాలు వున్నాయి. నేను పరిపూర్ణమైన స్త్రీగా ఎదగలేదు. దానికొరకై ట్రీట్ మెంట్ గూడా పొందుతున్నాను.

అటువంటి సమయంలో అతని పశుబలానికి తట్టుకోలేకపోయాను. నాలో ఓవర్ బ్లడ్ బ్లీడింగ్ (అధిక రక్త స్రావం) ప్రారంభమయింది.

నాలుగోసారికే చొప్పకట్టలా వాలిపోయాను. శరీరమంతా పచ్చి పుండులా తయారయింది. ఒళ్ళంతా విపరీతమైన నొప్పులు. విపరీతమైన రక్తస్రావం వలన అతి నీరసం కలిగింది.

నా పరిస్థితి చూడగానే జోగిందర్ కు కలవరం పుట్టింది. వానికి అప్పటికి స్పృహ కలిగింది. గబగబ మెడికల్ ఎక్విప్ మెంట్ కోసం మరో గదిలోకి పరిగెత్తబోయాడు.

అంతలో బయట కారాగిన శబ్దం లీలగా వినిపించింది. జోగిందర్ వణికిపోసాగాడు. "మైగాడ్ డాడీ వచ్చినట్లున్నారు" అన్నాడు అప్రయత్నంగా.

అంతే చకచక కదిలాడు జోగిందర్. ఒక గదిలోంచి పెద్ద రేకు పెట్టె తీసుకు వచ్చాడు. రక్తం స్రవిస్తున్న నన్ను లేపి ఆ పెట్టెలో పడుకోబెట్టాడు. పెట్టె మూత వేసేసి, ఆ పెట్టెను ఓమూలగా లాగి పైన ఏవో పడేశాడు.

ఓ రెండు నిమిషాలు గడిచాయి. అతినీరసం నన్నావహించింది. ఒళ్ళంతా తేలిపోతున్నట్లనిపించింది. క్రమేపీ శ్వాస తీసుకోవడంగూడా కష్టమైపోయింది. అంతే, ఆ తరువాత ఏం జరిగిందో నాకు తెలియదు. అంటే, అప్పటికి నా ప్రాణం అనంతవాయువులలో కలిసిపోయి వుంటుంది."

చెప్పడం ముగించింది మాలతి. ఆమె కళ్ళు రెండూ ఏడ్చి ఏడ్చి ఎర్రగా వుబ్బాయి.

అప్పటివరకు ఆశ్చర్యంగా వింటున్న ప్రొఫెసర్, భాస్కరరావులు చిన్నగా నిట్టూర్చారు.

"నీది ఎంతటి ఘోరమరణం మంజూ! ఆ జోగిందర్ని చిత్రవధ చేయాలి. అప్పుడే నీ ఆత్మకు శాంతి కలుగుతుంది" బాధగా అన్నాడు భాస్కరరావు.

"మిస్ మాలా, నిజంగా నీది ఎంతో విషాదకరమైన చరిత్ర. ఇప్పుడు నీ పునర్జన్మకుగల కారణం, నీకు పూర్వ జన్మస్మృతులు కలగడానికి కారణం నేను వూహించగలుగుతున్నాను. నా పరిశోధనా గ్రంథంలో చరమాంకానికి పుటలు నిండబోతున్నాయి" అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"ఏమిటి ప్రొఫెసర్ మీరనేది?" అడిగాడు భాస్కరరావు.

"చెబుతాను మిస్టర్ భాస్కరరావ్. త్వరలోనే మీకు అంతా తెలుస్తుంది" చిన్నగా నవ్వుతూ మళ్ళీ అడిగాడు ప్రొఫెసర్.

"మిస్ మాలా, అయితే నువ్వు చచ్చిపోయినట్లు, మీ తల్లిదండ్రులకు తెలుసా? ఆ జోగిందర్‌ను పోలీసులు పట్టుకున్నారో, లేదో?"

"ఏమో, ప్రొఫెసర్ జీ, ఆ తరువాత జరిగిన విషయాలు నాకేమీ తెలియవు. ప్రొఫెసర్ జీ, నాకో భయం వేస్తోంది. నా గురించి నా తల్లిదండ్రులు ఎలా భావించుకొంటున్నారో, ఏమిటో? అసలు వాళ్ళు క్షేమంగా వున్నదీ, లేనిదీగూడా నాకు తెలియదు."

"ఆ విషయాల గురించి నువ్వు పెద్దగా ఆలోచించకు మాలా. జరగనున్నది జరగకమానదు. మనం అక్కడకు వెళ్ళేవరకు, ఏ విషయం గురించి వూహించగూడదు."

"ప్రొఫెసర్, మాల తల్లిదండ్రులు మనం చెప్పే మాటలు నమ్మకపోతే?" అనుమానంగా అడిగాడు భాస్కరరావు.

"నో. అలా జరగదు. వాళ్ళను నమ్మించే బాధ్యత నాది" అంది మాల.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"ఆల్‌రైట్ మాలా! నువ్వు కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకో. కలకత్తా రాగానే లేపుతాను. అప్పుడు భవిష్యత్ కార్యం నిర్ణయించుకోవచ్చు" చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

"అలాగే ప్రొఫెసర్ జీ" బెర్త్‌పైన నడుం వాల్చింది మాల.

అప్పటివరకు జరిగిన విషయాలను వ్రాసుకోవడానికై తన డైరీ తెరిచాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డే.

7

మెయిల్ కలకత్తా చేరుకొనేసరికి వుదయం ఎనిమిది గంటలయింది.

ముగ్గురూ వుడిపి హోటల్‌లో బ్రేక్‌ఫాస్ట్ ముగించారు.

మాల పరిసరాలను గమనిస్తూ గత అయిదేళ్ళలో జరిగిన మార్పులను ఏకరువు పెడుతోంది.

అక్కడ వెలసిన కొత్తకొత్త షాపులగురించి, తీసేసిన ఓ పెద్ద హోటల్ గురించి చెప్పుకుపోతోంది.

"మిస్ మాలా, మీ ఇల్లు ఇక్కడికి ఎంతదూరం? ఇలా నడిచి వెళ్ళిపోవచ్చా?" అడిగాడు ప్రొఫెసర్ జీ.

"ఓ. అయామ్‌సారీ ప్రొఫెసర్‌జీ. అయిదేళ్ళ తరువాత కలకత్తా చూడటంలో, ఇంటి సంగతే మర్చిపోయాను. ఇక్కడకు చాలాదూరం ప్రొఫెసర్. టాక్సీ పిలవండి. టాటానగర్‌లోని స్టీల్ ప్రాజెక్టు కాలనీలోని హౌస్ నెం 1114/5 అని చెప్పండి. బహుశా ఫేర్ ఓ పది రూపాయలవుతుంది."

భాస్కరరావు టాక్సీ పిలిచాడు.

అడ్రస్ చెప్పి అంతా టాక్సీ ఎక్కారు.

పదిహేను నిమిషాలలో టాక్సీ కాలనీ చేరుకుంది.

ప్రొఫెసర్ మీటర్ చూసి ఇరవై రూపాయలు ఫేర్ చెల్లించాడు.

"అదేమిటి ప్రొఫెసర్‌జీ, పదిరూపాయలు ఎక్కువ ఇచ్చారు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది మాల.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్. "లేదు మాలా ప్రస్తుతం పెట్రోలు చాలా కొరతగావుంది. అందువలన రేటు బాగా పెరిగిపోయింది. దాంతో టాక్సీ రేట్లు కూడా బాగా పెరిగిపోయాయి."

"ఏ. సీ. ఈ అయిదేళ్ళలో చాలా మార్పులు జరిగాయి" అంది.

ఓ చోట చటుక్కున ఆగిపోయింది మాల.

"అదిగో ప్రొఫెసర్ జీ, అదే మా క్వార్టర్స్. పదండి, లోపలకు వెళదాం" వేడిలా గొంతబోయింది.

"మాలా!" వారించాడు ప్రొఫెసర్. "నువ్వు తొందర పడకు. ఈ పరిస్థితులలో నిన్ను మీ తల్లిదండ్రులు గుర్తుపట్టడం చాలా కష్టం. తొందరపడితే వ్యవహారం బెడిసి కొట్టుతుంది. ముందు అన్నీ వివరంగా నేను చెబుతాను. సమయం వచ్చినప్పుడు నువ్వు ముందుకురా."

"అలాగే ప్రొఫెసర్ జీ" తలూపుకొంది మాల.

"గుడ్ గర్ల్!" అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

ముగ్గురూ ఆ ఇంటిదగ్గరకు నడిచారు.

"మిస్టర్ అతుల్య ఘోష్!" తలుపు తడుతూ పిలిచాడు ప్రొఫెసర్.

ఓ రెండు నిముషాలు గడిచాయి.

"ఎవరూ?" అంటూ తలుపు తీశాడు ఓ యాభై అయిదేళ్ళ వ్యక్తి.

సన్నగా, బలహీనంగా ఉన్నాడా వ్యక్తి. లోపలి గుమ్మంలోంచి ఓ స్త్రీ కుతూహలంగా తొంగిచూస్తోంది.

"ఎవరు కావాలి మీకు? మీరు ఎవరు?" అడిగాడా వ్యక్తి.

"అతుల్య ఘోష్‌గారు మీరేనా?"

"అవును."

"థాంక్స్. మీకు 'మాల' అనే ఓ సిడీసన్ చదివే అమ్మాయి వుండేది కదూ?"

ఓ క్షణం ఆయన ముఖం తెల్లబడింది.

"అవును" అన్నాడు మెల్లగా.

"ఇప్పుడు ఆ అమ్మాయి ఎక్కడ వుంటున్నది?"

ప్రొఫెసర్ వైపు పరీక్షగా చూశాడు ఘోష్.

"ఇంతకూ మీరెవరు? ఈ వివరాలన్నీ మీకెందుకు?"

"నా పేరు నిరేన్ డీ. నేను సైకాలజీ ప్రొఫెసర్‌ను. మీ అమ్మాయి గురించి కొన్ని వివరాలు సేకరించాం," అన్నాడు.

అప్పటివరకు లోపలనుంచి తొంగిచూస్తున్న ఆ స్త్రీ గబగబ బయటకు వచ్చింది.

"ఎక్కడుందిరా బాబూ? మా అమ్మాయి ఎక్కడ వుంది? కులాసాగా వుందా?" అడిగింది ఆదుర్దాగా.

ఆ స్త్రీ వైపు నిరసనగా చూశాడు ఘోష్.

"ఎందుకు శాంతీ, ఇంకా నీ కా పిచ్చి భ్రమలు. అది మనల్ని వదిలి ఎవడితో కుచ్చుకునో లేచిపోయిన నాడే, నా కూతురు చచ్చిపోయిందనుకున్నా. ఏదో మనసు చావక పోలీస్ రిపోర్ట్ కూడా ఇచ్చాను. ప్రయోజనం కనబడలేదు. ఇప్పుడా విషయంగూడా మర్చిపోయాను. గతించిన గాయాన్ని మళ్ళీ రేపుతున్నారు వీరు" అంటూ ప్రొఫెసర్ వైపు తిరిగి మళ్ళీ అన్నాడు

"అయ్యా, ప్రొఫెసర్ గారూ, మా అమ్మాయి ఎక్కడ వుంటున్నా నాకు సంబంధం లేదు. మా అమ్మాయి అయిదేళ్ళ క్రితమే మరణించిందనుకున్నా. ఇక మీరు దయచేయవచ్చు" విసుగ్గా అన్నాడు.

మాల కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు తిరిగాయి.

8

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ.

"చూడండి ఆదిత్య ఘోష్ గారూ, మీరు మీ అమ్మాయిని చాలా అపార్థం చేసుకున్నారు. మీ అమ్మాయి మనస్సు ఎలాంటిదో మీకు తెలుసుకోకపోవడం విచారకరం,

మీరు అనుకొంటున్నట్లుగా మీ అమ్మాయి ఎవరితోనూ లేచిపోలేదు.''

''మరి, మా అమ్మాయి ఏమయింది?''

''మీ అమ్మాయి మాల చచ్చిపోయింది. మీకు కనబడకుండా పోయిన రోజునే ఆమె దుర్మరణం పాలయింది'' గంభీరంగా అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

ఉలిక్కిపడ్డాడు అతుల్య ఘోష్.

'వాట్ ప్రొఫెసర్? మీరు అంటున్నది ఏమిటి?'' నిర్ఘాంతపోతూ అడిగాడు ఘోష్.

''మీ కూతురు మాల 1969వ సంవత్సరం జులై 10వ తారీకు రాత్రి దుర్మరణం పాలయింది.''

కాంతిమతి పెద్దగా రాగాలు తీయడం ప్రారంభించింది.

''మాల ఎలా చచ్చిపోయింది ప్రొఫెసర్? ఈ విషయం మీరు మాకు ఎందుకు ఇంత ఆలస్యంగా తెలియచేశారు'' గబగబ అడిగాడు ఘోష్.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ.

''నాకు మాల చెప్పింది ఘోష్. అదీ మొన్ననే చెప్పింది.''

అదిరిపోయాడు ఘోష్. ఏదో వింత జంతువును చూసినట్లు ప్రొఫెసర్ని చూశాడు.

''మాల చచ్చిపోయిందంటున్నారు. మళ్ళీ యీ విషయం చెప్పిందంటున్నారు. అయిదేళ్ళక్రితం చచ్చిపోయిన మాల మొన్నటి రోజున మీకా విషయం ఎలా చెబుతుంది? ఇది ఎలా సంభవం?''

గంభీరమైన కంఠంతో అన్నాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డీ.

''మాల మళ్ళీ పుట్టింది మిష్టర్ ఘోష్. మాల విజయవాడలోని భాస్కరరావు, సుభద్ర దంపతులకు పునర్జన్మించి 'మంజు' అనే పేరుతో పెరుగుతోంది. ఇదుగో

వీరే ఆ భాస్కరరావు. ఇప్పుడు మీ ఎదురుగావున్న ఆ పాపే మీ అమ్మాయి మాల. ఆమెకు పూర్వజన్మ జ్ఞానం కలిగింది. ఆమే నాకు అన్నివిషయాలు చెప్పి, ఇక్కడకు తీసుకువచ్చింది. ఈ విషయం మీకు నమ్మశక్యం కాక పోవచ్చు. కానీ ఇది యదార్థం. సృష్టిలో జరిగే ఓ అపురూపమైన వింత."

విప్పారిన కళ్ళతో చూస్తుండిపోయారు ఘోష్ దంపతులు.

ఇంకా చూస్తూ ఆగలేకపోయింది మాల. ఆమెలో ప్రేమ, జాలి పరవళ్ళు తొక్కాయి.

"అమ్మా" అంటూ ఒక్కవుదుటున వెళ్ళి కౌగలించుకుంది. మాల కళ్ళవెంబడి కన్నీళ్ళు ధారగా ప్రవహించసాగాయి.

ఏంచేయాలో తోచని కాంతిమతి అచేతనంగా నిలబడిపోయింది.

"అమ్మా, నేనమ్మా! మాలను! నువ్వు ముద్దుగా పిలుచుకొనే 'మాలూ'ను. నాతో మాట్లాడు అమ్మా. ఒక్కసారి 'మాలూ' అని పిలువమ్మా!" ప్రాధేయపడుతూ తల్లిని పట్టుకొని వూపసాగింది మాల.

ఈలోకంలోకి వచ్చింది కాంతిమతి. ఆమెకు అంతా అయోమయంగా వుంది. మాలవైపు చిత్రంగా చూసింది. ఆ తరువాత విచిత్రంగా నవ్వింది.

"నిన్ను ఏమని పిలువమంటావు తల్లీ! నా 'మాలూ'వు నువ్వేనంటే ఎలా నమ్మమంటావు? ఇప్పుడు నా మాలూ వుంటే ముగ్గురు బిడ్డల తల్లయి వుండేది. నా మాలకు నీఅంత కూతురు వుండేది. మనవరాలు వయసులోవున్న నిన్ను కూతురుగా ఎలా భావించమంటావమ్మా?"

"లేదమ్మా! నేను మాలనే. అప్పుడు చచ్చిపోయాను,

కానీ మీకోసం మళ్ళీ పుట్టాను. ఆ భగవంతుడు యిచ్చిన పూర్వజన్మ జ్ఞానం వలన ఎక్కడినుండో మిమ్మలను చూడాలని వచ్చాను. నన్ను పిలువమ్మా! ఒక్కసారి 'మాలూ!' అని పిలువమ్మా. మళ్ళీ వెళ్ళిపోతాను. ఇక మీకు కనబడను'' వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది.

ఆ పాప మాటలకు చలించిపోయింది శాంతిమతి.

''అమ్మా మాలూ!'' ఆర్ద్రంగా అరిచింది శాంతిమతి. రెండు చేతులూ చాచి, ''మాలూ'' అంటూ మళ్ళీ పిలిచింది.

''అమ్మా'' అంటూ తల్లిని పెనవేసుకుపోయింది మాల. ఇరువురి కళ్ళవెంబడి ఆనందబాష్పాలు కురవసాగాయి.

ఆ మధుర సన్నివేశాన్ని చూస్తూ, చెమ్మగిల్లిన కళ్ళను తుడుచుకున్నారు ప్రొఫెసర్, భాస్కరరావు, ఘోష్‌లు.

తల్లిని విడిపించుకొని తండ్రి దగ్గరకు వచ్చింది మాల.

''నాన్నా, అదేమిటి అలా చిక్కిపోయారు? అయ్యో య్యో, నన్ను డాక్టర్ చదివించింది యిందుకా? నో, మీరు యింకా యిలా వుండటానికి వీలులేదు. ఇక మీరు ఫుల్‌గా రెస్ట్ తీసుకోవాలి. నేను డాక్టర్‌గా చెబుతున్నాను మీరు పూర్తి విశ్రాంతి తీసుకోండి.''

''అమ్మా మాలా! విధి ఎంత విచిత్రమైనది. నా కళ్ళనే నేను నమ్మలేకపోతున్నాను.''

''లేదు నాన్నా నేను మీ మాలనే. ఆ వేళ రాత్రి నేను దుర్మరణం పాలయ్యాను. మళ్ళీ ఓ పుణ్యదంపతుల గర్భాన జన్మించాను. ఒక వారం రోజుల క్రితమే, నాకు పూర్వజన్మ జ్ఞానం వచ్చింది. వెంటనే మీదగ్గరకు బయలుదేరాం.''

''అమ్మా మాలా! అవును. నువ్వు మా మాలవే! తల్లీ, చూశావా? నువ్వు లేకపోతే మీ నాన్న ఎలా తయా

రయ్యాడో? అయినా నువ్వు లేకుండా నీ తండ్రి ఎలా ఆరోగ్యంగా వుంటాడమ్మా? రాత్రిపూట నువ్వు సరసన లేనిదే నేనెప్పుడన్నా భోజనం చేశానా? అందుకే తల్లీ, నేను రెండోపూట భోజనం చేసి అయిదేళ్ళయింది నిన్ను మేమంతా తలచుకోని క్షణం లేదుతల్లీ.

"మాలా, నన్ను క్షమించుతల్లీ. నిన్ను అపార్థం చేసుకున్నాం. ఏ తండ్రీ కలలోకూడా వేయని నింద నీపై వేశాం. నువ్వు ఆరోజు ఎవడితోనో లేచిపోయావని భ్రమపడుతున్నాం. మళ్ళీ యీరోజు, యీవిధంగా, యీరూపంలో కన్పిస్తావని కలలోకూడా వూహించలేదు మాలా!" ఎత్తుకని ముద్దాడుతూ పరవశంగా అన్నాడు ఘోష్.

ఆ ముగ్గురినీ తృప్తిగా చూడసాగారు ప్రొఫెసర్, భాస్కరరావులు.

అరగంటసేపు ఆ యింటిలో ఆనందం వెర్రిగా చిందులేసింది.

తన గత జనస్మృతులన్నీ పదేపదే ఏకరువు పెట్టసాగింది మాల.

తన స్నేహితురాళ్ళ వివరాలన్నీ పేరుపేరునా అడిగి తెలుసుకుంది.

అప్పటికే యీ విషయం కాలనీలో చాలామందికి తెలిసిపోయింది. తెలిసిన వాళ్ళు చాలామంది ఘోష్ ఇంటికి వచ్చారు.

అందరినీ పేరుపేరునా పలుకరించింది మాల. ఎవరో ముక్కు మొహం తెలియని అయిదేళ్ళ పాప తమ వివరాలన్నీ చెబుతోంటే వింతగా చూడసాగారు, కాలనీలోని యితర క్వార్టర్ల నివాసులు.

ఇల్లంతా కలియతిరిగి, తాను లేని సమయంలో చేసిన

మార్పులన్నింటినీ విమర్శించి, మళ్ళీ సరిదిద్దింది. తన గది లోని పుస్తకాలన్నీ దుమ్ముదులిపి మళ్ళీ సర్దుకోసాగింది మాల.

"ప్రొఫెసర్ జీ, మా అమ్మాయిని మళ్ళీ మాయింటికి చేర్చారు. కూతురు లేచిపోయిందన్న అవమానంతో కృశించిపోతున్న మాకు నూతనోత్సాహాన్ని కలిగ చేశారు. మీకెలా కృతజ్ఞతలు తెలియచేసుకోవాలో అర్థంకావడం లేదు" ప్రొఫెసర్, భాస్కరరావులకు డ్రింక్స్ సర్వ్ చేస్తూ అన్నాడు అతుల్యఘోష్.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"ఇందులో నాకు కృతజ్ఞతలు తెలియచేయవలసిన అవసరంలేదు. ఈమెను కన్న భాస్కరరావు దంపతులకు, ఆ తరువాత నాకీ కేసు అప్పగించిన డాక్టర్ రామ్‌కు తెలియచేయండి కృతజ్ఞతలు. పూర్వజన్మ జ్ఞానం కలిగి విచిత్రంగా ప్రవర్తిస్తున్న మంజుకు మతి చెలించిందేమోనని భ్రమించి, డాక్టర్ రామ్ దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళారు. మంజును పరీక్షించిన డాక్టర్ రామ్, ఆమెలో ఏలోపం కనుగొనలేక, అతనికేమీ అర్థంగాక నన్ను పిలిపించాడు. నేను పూర్వజన్మలపై పరిశోధన సాగిస్తున్నాను. ఈ కేసు స్వరూపాన్ని అర్థంచేసుకొని, యిది పునర్జన్మ కేసుగా తేల్చాను. మంజుకు యీజన్మ జ్ఞానంకూడా కలిగించాను. ఆ తరువాత మాల పూర్వజన్మ వృత్తాంతం ఋజువు చేసుకోనేటందుకై యిక్కడకు తీసుకువచ్చాను. ఇప్పుడు మాల మీకుమార్తె అనీ, మంజుకు పూర్వజన్మ జ్ఞానం కలిగిందని ఋజువయింది."

ఘోష్ భాస్కరరావువైపు కృతజ్ఞతగా చూశాడు.

భాస్కరరావు చిన్నగా నవ్వుతూ అన్నాడు:
"మిస్టర్ ఘోష్, మాల మీఅమ్మాయే కానీ, యీ పాప

మంజు. ఈపాప నా కూతురు."

"మిస్టర్ భాస్కరరావ్!" నవ్వుతూ అన్నాడు ఘోష్.

"నాకీ తృప్తి చాలు. మాల చనిపోయినా, మళ్ళీ మంజుగా పుట్టింది. ఈ మంజులోనే నా మాల వుంది. ఆపాప మీకు మంజు అయితే, నాకు మాల! ఇక పాప ఎక్కడవున్నా ఫర్వాలేదు. నా మాలకు పెళ్ళయి అత్తారింటికి వెళ్ళిందని తృప్తి పడతాను."

"వెల్. ఇప్పుడు నాకుమాత్రం చాలా తృప్తిగా వుంది" నవ్వాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డే.

మరో రెండు గంటలు అవలీలగా గడిచిపోయాయి.

ఆరోజు ఘోష్ యింటిలో బ్రహ్మాండమయిన విందు జరిగింది. అంతా నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ భోజనాలు చేశారు.

తీరికగా అంతా కూర్చున్న తరువాత, పాన్ నములుతూ అడిగాడు ఘోష్.

"ప్రొఫెసర్ జీ, ఇంతకూ మాల ఎలా చనిపోయింది? ఏమైనా ఏక్సిడెంట్ జరిగిందా? మాల కన్పించకుండా పోయిన మరునటి రోజునే, పోలీస్ రిపోర్ట్ యిచ్చాను. ఇంతవరకు పోలీసులు కనుక్కోలేకపోయారు. ఇక వెళ్ళి విత్ డ్రా చేద్దాం" అన్నాడు.

రెండు నిమిషాలేమీ మాట్లాడలేదు ప్రొఫెసర్. ఆ తరువాత అన్నాడు దృఢంగా.

"వద్దు మిస్టర్ ఘోష్. ఆ రిపోర్టు అలాగే వుండనివ్వండి. మీ మాల మరణం సహజమైనది కాదు. ఘోరంగా హత్య చేశాడో కిరాతకుడు. అతన్ని యిప్పుడు పోలీసులకు పట్టివ్వాలి. న్యాయం కళ్ళుగప్పి తిరుగుతున్న ఓ హంతకుడికి తగిన దండన విధింపబడేలా చూడాలి.

న్యాయం మరణించదని ఋజువు చేయాలి."

నిర్ఘాంతపోయాడు అతుల్య ఘోష్.

"వాట్ ప్రొఫెసర్! హత్యా? మాలను హత్య చేసే అవసరం ఎవరికుంది. నా కన్నతల్లిని పొట్టన పెట్టుకున్న ఆ నీచుడెవరు?"

చిన్నగా చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

"అతని పేరు జోగీందర్. మాలతో బాటు కాలేజీలో చదువుతున్నాడు. అతనే ఆ వేళ రాత్రి కారులో లిఫ్ట్ యిస్తానని చెప్పి, నమ్మించి మాలను తన కారులో తన బంగళాకు తీసుకు వెళ్ళి బలవంతంగా చెరిచాడు. ఆ తరువాత అధిక రక్తస్రావానికి గురయిన మాలను ఓ పెద్ద పెట్టెలో పెట్టి పాతి వేసేశాడు. ఇంతవరకే చెప్పగలిగింది మాల. బహుశా ఆ తరువాత మాల చనిపోయి వుండాలి."

"మై గాడ్. జోగీందరా?" ఆశ్చర్యపోయాడు ఘోష్.

"ప్రొఫెసర్ జీ, జోగీందర్ ఇప్పుడు పెద్ద రాంక్‌లో వున్నాడు. అతను గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్‌లో అసిస్టెంట్ సివిల్ సర్జన్‌గా పని చేస్తున్నాడు. అతనికి పోలీస్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో పలుకుబడి బాగా వుండేవుంటుంది. మనం చెప్పే మాటలను పోలీసులు నమ్ముతారా?" సందేహంగా అడిగాడు ఘోష్.

"మన ప్రయత్నం మనం చేద్దాం మిస్టర్ ఘోష్, చూస్తూ చూస్తూ ఓ హంతకుడ్ని విడిచిపెట్టడం భావ్యం కాదు. అతను అమానుషంగా హత్య చేసి ఆ కేసును మాఫ్ చేయాలని ప్రయత్నించినా, న్యాయం మరణించదని అతనికి ఋజువు చేయాలి. ఇందుకు నేను శాయశక్తులా పాటుబడతాను."

"వెల్ ప్రొఫెసర్. మీ అకుంఠిత దీక్ష నన్నా ఆవేశ

పరుడ్ని చేస్తోంది. పదండి మిస్టర్ ఘోష్. మనమంతా కలిసి జోగిందర్ ని హంతకునిగా నిరూపించాలి. మంజూ, నువ్వుకూడా రా" లేచాడు భాస్కరరావు.

అంతా పోలీస్ స్టేషన్ కు బయలుదేరారు.

9

"గుడ్ మార్నింగ్ ఇనస్పెక్టర్ గారూ!" విష్ చేశాడు అతుల్య ఘోష్.

"నమస్తే. రండి. కూర్చోండి" కళ్ళజోడు సర్దుకుంటూ ఆహ్వానించాడు ఇనస్పెక్టర్ చంద్రజిత్ రే.

మాల, ప్రొఫెసర్, భాస్కరరావులుగూడా లోపలకు వచ్చి విష్ చేసి కూర్చున్నారు.

"ఏమిటి, పనిమీద వచ్చారు?" అడిగాడు ఇనస్పెక్టర్ రే.

చిన్నగా గొంతు సవరించుకొని చెప్పాడు ఘోష్.

"ఇనస్పెక్టర్ జీ, 1969వ సంవత్సరం జులై 11వ తారీకు వుదయం మీకో రిపోర్ట్ ఇచ్చాం. మా అమ్మాయి పేరు మాల, వయసు పాతిక సంవత్సరాలు, బక్క పలచగా వుంటుంది, కనబడటం లేదని రిపోర్ట్ ఇచ్చాం. గుర్తుందా?"

ఓ నిమిషం ఆలోచించాడు ఇనస్పెక్టర్.

ఆ తరువాత రైటర్ని పిలిచి ఫలానా ఫైల్ తీసుకు రమ్మని ఆజ్ఞాపించాడు.

అయిదు నిమిషాలలో ఫైలు తీసుకువచ్చి టేబుల్ పై వుంచాడు రైటర్.

ఆ ఫైల్ తెరచి ఓసారి చూశాడు ఇనస్పెక్టర్;

"ఎస్. మీరు రిపోర్ట్ ఇచ్చిన తరువాత ఆ విషయమై కొంత పరిశోధన సాగించాము. మాల డాక్టర్ పరమేశ్వ

రన్ క్లినిక్ నుండి సాయంత్రం ఏడుగంటలు దాటిన తరువాత బయటకు వచ్చిందని తెలిసింది. అయితే ఆ తరువాత ఎంత ప్రయత్నించినా మా పరిశోధన ముందుకు సాగలేదు. మాల ఎక్కడవుందో మాకు తెలియలేదు. బ్రోతల్ హౌస్‌లపై దాడి జరిపేటప్పుడు దృష్టిలో వుంచుకొమ్మని అన్ని పోలీస్ స్టేషన్లకు ఫోటోలు పంపించాం. ఆ రోజు మొదలు ఒకవారం రోజులవరకు ప్రమాదవశాత్తు చనిపోయిన కేసులను, గుర్తు తెలియని శవాలను పరిశీలించాం. కానీ ఆధారాలు దొరకలేదు'' చెప్పాడు రే.

''ఇప్పుడు మాకు కొన్ని వివరాలు తెలిశాయి ఇన్‌స్పెక్టర్ జీ'' అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

''వివరాలా? ఏమిటవి? మీకెలా తెలిశాయి? ఇంతకూ మీరెవరు? మాలకు మీకు సంబంధమేమిటి?'' అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ వరుసగా.

''నా పేరు నిరేన్ డీ. నేను ఢిల్లీలో సైకాలజీ ప్రొఫెసర్‌గా పనిచేస్తున్నాను.

1969వ సంవత్సరం జూలై 10వ తారీకున మాయమైన మాల, అదేరోజు రాత్రి ఓ కాముకుడి చేతిలో ఘోరంగా ప్రాణాలు కోల్పోయింది. ఆ హత్యచేసిన హంతకుడు పోలీసుల కళ్ళుగప్పి పెద్దమనిషిగా చెలామణి అవుతున్నాడు'' చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

''వాట్?'' అదిరిపడ్డాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

''మాల హత్యచేయబడిందా? ఎవరా హంతకుడు?''

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

''ఈ విషయం మీరు నమ్మకపోవచ్చు ఇన్‌స్పెక్టర్. కానీ నేను చెప్పింది పచ్చి నిజం! ఆ హంతకుడు నేటి సంఘంలో ఒక ప్రముఖ వ్యక్తిగా చలామణి అవుతున్నాడు. అతని పేరు జోగిందర్! గవర్నమెంట్

హాస్పెటల్‌లో అసిస్టెంట్ సివిల్ సర్జన్‌గా పని చేస్తున్నాడు.''

ఈమాట విని మరీ ఆశ్చర్యపోయాడు ఇన్స్పెక్టర్.

''వాట్ ప్రొఫెసర్ మీకు మతిపోలేదు కదా? డాక్టర్ జోగిందర్ నాకు బాగా తెలుసు. అతనొక బాధ్యతగల వ్యక్తి.''

''కావచ్చు ఇన్స్పెక్టర్! కానీ యిది జరిగింది అయి దేళ్ళ క్రితం. అప్పుడతను బాధ్యతగల పదవిలో లేడు.''

''ఆల్ రైట్ ప్రొఫెసర్ మీకు యీ విషయం ఎలా తెలిసింది? జోగిందర్‌ను మీరు హంతకుడిగా నిరూపించ గలరా?'' అడిగాడు ఇన్స్పెక్టర్ రే.

''మేం నిరూపించలేకపోవచ్చు ఇన్స్పెక్టర్. హత్య జరిగి అయిదేళ్ళవుతోంది. ఆధారాలు దొరక్క పోవచ్చు. కానీ జోగిందర్ ఆరోజు రాత్రి మాలను మాయచేసి యింటికి తీసుకువెళ్ళి, బలవంతంగా రేప్ చేసి హత్యచేయడం మాత్రం నిజం. ఈ విషయం నాకు యిటీవల స్వయంగా మాల చెప్పింది.''

అదిరిపడ్డాడు ఇన్స్పెక్టర్. ఆ తరువాత పకపక నవ్వాడు.

''వాట్ ప్రొఫెసర్ మీరు కర్మగాలి మెంటల్ హాస్పి టల్ నుండి పారిపోయి రావడం లేదుకదా! మీరు అయి దేళ్ళ క్రితం చచ్చిపోయిందని పేర్కొన్న మాల, మళ్ళీ యిటీవల ప్రత్యక్షమై చెప్పిందా? మీకు జోక్ చేయ డానికి యింకేమీ దొరకలేదా? అయినా అసలు యిదెలా సంభవం?''

కోపంగా ఇన్స్పెక్టర్ వైపు చూశాడు ప్రొఫెసర్.

''ఇన్స్పెక్టర్ హేళనగా నవ్వకండి. ప్రపంచంలో నేడు అనేక వింతలు జరుగుతున్నాయి. ఇప్పుడు జరిగింది

కూడా అలాంటి ఒక వింతే! నేను సరదాగా చెప్పడం లేదు. గత అయిదేళ్ళుగా పరిశోధిస్తున్న పరిశోధన ఆధారంగా చెబుతున్నాను.

మాల మళ్ళీ పుట్టింది ఇన్‌స్పెక్టర్. కలకత్తాలో చచ్చిపోయిన మాల, అదే సంవత్సరంలో విజయవాడలోని భాస్కరరావు దంపతులకు ఆడపిల్లగానే పుట్టింది. ప్రస్తుతం 'మంజు' అనే పేరుతో పెరుగుతోంది. ఇటీవలనే ఆ పాపకు పూర్వజన్మ జ్ఞానం కలిగింది. పునర్జన్మలపై గత అయిదేళ్ళుగా పరిశోధనలు సాగిస్తున్న నేను, యీ కేసునుగూడా టేకప్ చేసి మంజును స్టడీ చేశాను. చివరకు మంజుకు పూర్వజన్మ జ్ఞానం కలిగిందని ఋజువు చేసుకున్నాను. మంజు తన పూర్వజన్మలో మాలగా జన్మించానని చెబుతూ ఆ జన్మ గాథంతా చెప్పింది. మంజు చెప్పిన కథను నిరూపించుకోవడానికి మంజును కలకత్తా తీసుకు వచ్చాను. ఆమె చెప్పినదంతా యథార్థమే! మంజు తన పూర్వజన్మలోని యిల్లును, పరిసరాలను, తల్లిదండ్రులను గుర్తించి ఎన్నో విచిత్రమైన విషయాలను తెలియచేసింది.

ఇదిగోండి యీ పాపే మంజు. పూర్వజన్మలోని మాల. జోగిందర్ తనను హత్య చేసిన విధానమంతా కళ్ళకుకట్టినట్లు చెప్పింది. అందుకే మీ సహాయం కోసం వచ్చాము. మీరు యీ అమ్మాయిని ఏ విధంగానయినా సరే పరీక్షించుకోవచ్చు" అంటూ జరిగిన చరిత్రంతా విపులంగా వివరించి చెప్పాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డే.

అంతా విన్న ఇన్‌స్పెక్టర్ చంద్రజిత్ రే దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు. ముక్కుమీదకు జారిపోతున్న కళ్ళద్దాలను సవరించుకొని అన్నాడు.

"మిష్టర్ నిరేన్ డే, ఇది చాలా విచిత్రమైన కేసు.

హత్య చేయబడిన వ్యక్తి తిరిగి పునర్జన్మించి, తనను హత్య చేసిన హంతకుడి గురించి తెలియచేయడం అపురూపమైన విషయం. నా ముప్ఫయి సంవత్సరాల సర్వీసులో ఇలాంటి కేసును ఇంతవరకు చూడలేదు. వినలేదు.

మీరు చెప్పేది నిజం కావచ్చు. కానీ దానికి ఆధారాలు కావాలి. చట్టం ఒప్పుకోవాలి. పునర్జన్మలు వున్నట్లు శాస్త్రజ్ఞులు నిరూపించాలి. ఈ పాపకు పూర్వజన్మ జ్ఞానం కలిగినట్లు నిపుణులు ధృవీకరించాలి. అప్పుడు మళ్ళీ అందుకు అనుగుణంగా చట్టాన్ని సవరించాలి. ఇన్ని జరిగితే కానీ, యీ కేస్ సాల్వ్ కాదు. అప్పుడే యీ పాప చెప్పే సాక్ష్యాన్ని కోర్టు మన్నిస్తుంది. అది ఇప్పుడు అసంభవం!"

దృఢంగా అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

'నో ఇన్స్పెక్టర్! అది సంభవం కావాలి. ఒక అపరాధి నేరం చేసి తప్పించుకోగూడదు. అందుకు తగిన శిక్ష అనుభవించాలి. న్యాయానికి చావులేదని నిరూపించాలి. ఈ పాపకు పునర్జన్మ కలిగినట్లు నేను ఋజువుచేస్తాను కోర్టులో. మిగిలిన విషయాలు మీరు నిరూపించండి."

"కేవలం సాక్ష్యమొక్కటే సరిపోదు ప్రొఫెసర్. ఆధారాలు కావాలి. లేకుంటే జోగిందర్‌ను హంతకుడిగా నిరూపించలేము" చెప్పాడు ఇన్స్పెక్టర్.

ఎవరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

ఒక నిమిషం ఆగి మళ్ళీ ఇన్స్పెక్టర్ అన్నాడు.

"ప్రొఫెసర్, ఆ రాత్రి మాలను రేప్ చేశాడు జోగిందర్. రక్తం స్రవిస్తున్న మాలను రేకు పెట్టెలో పెట్టాడని యీ పాప చెప్పడంద్వారా తెలుస్తున్నది. ఆ తరువాత ఏంజరిగిందో తెలిస్తే కేసును కొంచం ముందుకు

నడిపించవచ్చు.'''

"లాభంలేదు ఇన్‌స్పెక్టర్! మాల ఆ రేకు పెట్టెలో వుండగానే చనిపోయి వుంటుంది. అందువలన ఆమెకు మిగతా వివరాలు తెలియవు."

"అయితే యిప్పుడు ఏంచేద్దాం?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"పోనీ ఓ పని చేయండి ఇన్‌స్పెక్టర్. జోగిందర్‌ను ఇక్కడకు పిలిపించండి. నయానో, భయానో అతన్నే ఒప్పిద్దాం."

ఓ నిమిషం ఆలోచించాడు ఇన్స్పెక్టర్. అతనికి గూడా యీ కేసు చాలా వుత్సాహం కలిగించింది.

"ఆల్ రైట్ ప్రొఫెసర్ జీ, జోగిందర్‌ను పిలిపిస్తాను. కానీ నేరం ఋజువు కాకపోతే, అతను మనందరిమీద పరువు నష్టం దావా వేసే అవకాశం వుంది."

"మీకా భయం అక్కరలేదు ఇన్స్పెక్టర్" హామీ ఇచ్చాడు ప్రొఫెసర్.

ఇన్స్పెక్టర్ హెడ్ కానిస్టేబుల్‌ను పిలిచి రహస్యంగా ఏదో చెప్పి పంపించాడు.

"ఇన్స్పెక్టర్!" హఠాత్తుగా పిలిచాడు భాస్కరరావు.

"వాట్ మిస్టర్ భాస్కరరావ్?" అడిగాడు.

"మాలను రేకు పెట్టెలో మూసేశాడు జోగిందర్. ఆ తరువాత జరిగింది మాలకు గుర్తులేదు. అంటే మాల రేకు పెట్టెలోనే చచ్చిపోయింది. పెట్టె తెరచిన జోగిందర్‌కు మాల శవం కనబడి వుంటుంది. ఆ పరిస్థితిలో జోగిందర్ ఏంచేస్తాడు? అతని ప్రథమ కర్తవ్యం శవాన్ని మాయం చేయడం. అదే చేసి వుంటాడు. శవాన్ని బహుశా రేకు పెట్టెలో సహా బంగళా ఆవరణలోనే పాతిపెట్టి

వుంటాడు."

"గుడ్ అయిడియా!' అరిచాడు ప్రొఫెసర్.

"అవును ఇన్స్పెక్టర్. ఇంతవరకు మనకా ఆలోచన తట్టలేదు. ఆ శవం బయటపడితే వేరే ఆధారాలు అక్కర లేదు. దయచేసి మీరు ఆ ఇంటి ఆవరణను గాలించండి."

ఇన్స్పెక్టర్ రే ఆలోచనలో పడ్డాడు. రెండు నిమిషాలాగి అన్నాడు.

"ప్రొఫెసర్, ఇదిచాలా తీవ్రమైన వ్యవహారం. శవం కోసం ఇంటిని గాలించడమంటే సామాన్యమైనదికాదు. ఆ తరువాత డిపార్ట్మెంట్ చాలా చిక్కుపరిస్థితులను ఎదుర్కొనవలసి వస్తుంది."

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"లేదు, ఇన్స్పెక్టర్. అలా ఎన్నటికీ జరగదు. మీ డిపార్ట్మెంట్కు మాట రాకుండా నేను వ్యక్తిగతమైన పూచీ ఇస్తాను. ఈ వ్యవహారం ఫాల్స్ అయితే నాగేందర్ చే జరుపబడే క్రిమినల్ చర్యలకు నేను బద్ధుడనై వుంటాను. మీకు కావాలంటే ఆ విధంగా బాండ్ వ్రాసిస్తాను" నిశ్చయంగా అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"ఆల్ రైట్ ప్రొఫెసర్, మీ బాధ్యతమీద యీ వ్యవహారంలో కలుగ చేసుకుంటున్నాను. ఇప్పుడే సిబ్బందిని పంపిస్తాను" అంటూ కాల్ బజర్ ప్రెస్ చేశాడు ఇన్స్పెక్టర్ రే.

"థాంక్స్ ఇన్స్పెక్టర్" కృతజ్ఞతలు తెలియచేశాడు ప్రొఫెసర్.

సార్జంట్ తో సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ నవీన్కుమార్ని పిలవమని ఆజ్ఞాపించాడు.

మరుక్షణంలో సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ నవీన్కుమార్ శాల్యూట్ చేస్తూ అక్కడ ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"మిస్టర్ నవీన్ కుమార్, మీరు తక్షణం సిబ్బందితో అసిస్టెంట్ సివిల్ సర్జన్ జోగిందర్ ఇంటికివెళ్ళి ఆ ఆవరణ అంతా గాలించండి. అక్కడ మీకు ఓ అస్థిపంజరం కనబడుతుంది. దానిని స్వాధీనం చేసుకొని తీసుకురండి. క్విక్" ఆజ్ఞాపించాడు ఇన్స్పెక్టర్ రే.

సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ నవీన్ కుమార్ శాల్యూట్ చేసి, బయటకు నడిచాడు వేగంగా.

10

హెడ్ కానిస్టేబుల్ నలుగురు వ్యక్తులను లోపలకు తీసుకు వచ్చాడు.

"పాపా, అందులో జోగిందర్ ఎవరు?" రహస్యంగా అడిగాడు ఇన్స్పెక్టర్ మాలను.

మాల ఆ నలుగురువైపు పరీక్షగా చూసింది.

"అదుగో ఇన్స్పెక్టర్ జీ" మధ్యలో వైట్ స్లాక్ టక్ చేసుకొనివున్న వ్యక్తిని చూపించింది.

"గుడ్!" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

జోగిందర్ మినహా, మిగిలిన ముగ్గురూ శాల్యూట్ చేసి వెళ్ళిపోయారు.

"కమాన్ మిస్టర్ జోగిందర్. కూర్చోండి" కుర్చీ చూపించాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"గుడ్ మార్నింగ్ ఇన్స్పెక్టర్ జీ. అయామ్ సారీ, మీ పిలుపు వచ్చేటప్పటికి నేను ఆపరేషన్ థియేటర్ లో వున్నాను. ఏమిటంత అర్జెంటుగా కబురుచేశారు? మళ్ళీ ఏదైనా కొత్త కేసా?" అడిగాడు నవ్వుతూ.

గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్ లో అసిస్టెంట్ సివిల్ సర్జన్ గా పనిచేస్తున్న జోగిందర్, పోలీస్ డిపార్ట్ మెంట్ ద్వారా వచ్చే శవాలను పోస్ట్ మార్టం చేస్తుంటాడు.

"ఎస్ డాక్టర్ జోగిందర్! దాదాపు అయిదేళ్ళ క్రితం ఓ హత్య జరిగింది. ఆ కేసులో నిందితులు మీరే!" చెప్పాడు ఇన్స్పెక్టర్.

అదిరిపడ్డాడు జోగిందర్.

"వాట్ ఇన్స్పెక్టర్? మీరు నేది ఏమిటి?"

"అవును మిస్టర్ జోగిందర్! అయిదేళ్ళ క్రితం ఓ స్త్రీ హత్యజరిగిందని, అందులో నేరస్థుడవు నీవేనని మాకు రిపోర్ట్ వచ్చింది."

వ్యంగ్యంగా నవ్వాడు జోగిందర్.

"ఆ రిపోర్ట్ ఎవరుయిచ్చారు ఇన్స్పెక్టర్? అయినా మీరెలా నమ్ముతున్నారు?"

"ఆ రిపోర్ట్ నేనే యిచ్చాను మిస్టర్ జోగిందర్" గంభీరంగా అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

"మిస్టర్ జోగిందర్, బాగా గుర్తుకు తెచ్చుకో. 1969వ సంవత్సరం జులై 10వ తారీకు రాత్రి, నీతో బాటు మెడిసన్ చదివిన మాల అనే యువతిని, మంచి మాటలతో బుజ్జగించి, కారులో లిఫ్ట్ యిస్తానని చెప్పి మంచి మాటలతో మీ యింటికి తీసుకువెళ్ళావు. అదే రాత్రి ఆమెను బలవంతంగా అనుభవించి ఘోరంగా హత్య చేశావు."

వణికిపోయాడు జోగిందర్.

"ఇదంతా మీకెలా తెలుసు? ఇంతకూ మీరెవరు? నో. అంతా అబద్ధం! నాకేమీ తెలియదు" తడబడుతూ అన్నాడు జోగిందర్.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రొఫెసర్.

"మిస్టర్ జోగిందర్, నేరం దాగదు. న్యాయాన్ని వంచించలేవు. మాలను హత్య చేసిన తరువాత శవాన్ని మాయంచేస్తే సరిపోతుందనుకున్నావు. కానీ మనిషి

మరణించినా, న్యాయం మరణించదు మిస్టర్ జోగీందర్. మాల మళ్ళీ పుట్టింది. మంజుగా పుట్టి, నీ చరిత్రంతా చెప్పింది. ఇప్పటికైనా నేరం ఒప్పుకో."

"మీరనేది ఏమిటో నాకర్థం కావడంలేదు. నాకేమీ తెలియదు" గట్టిగా అరిచాడు జోగీందర్.

"మిస్టర్ జోగీందర్" పిలిచింది మాల.

ఆశ్చర్యంగా అటువైపు చూశాడు జోగీందర్.

"మిస్టర్ జోగీందర్ నేనెవరా అని ఆశ్చర్యపోతున్నావా? 1969వ సంవత్సరం జులై 10వ తారీఖు రాత్రి, నువ్వు అనుభవించిన మాలను నేనే. నిన్ను చట్టానికి బందీచేయడంకోసమే నేను మళ్ళీ పుట్టాను. 'మంజు'గా పుట్టిననాకు గతజన్మలో మాలగా గడిపిన క్షణాలన్నీ గుర్తున్నాయి. ఆ వేళ రాత్రి నీ బలాత్కారం వలన రక్తం స్రవిస్తున్న నన్ను పెద్ద రేకుపెట్టెలో పెట్టి మూతవేసేశావు. ఆ పెట్టెలోనే నేను ప్రాణాలు కోల్పోయాను. బాగా గుర్తుకు తెచ్చుకో. నిజం ఒప్పుకో."

తల తిరిగిపోయింది జోగీందర్‌కు. "నో. నాకేమీ తెలియదు. నేను మాలను చంపలేదు" గట్టిగా అరిచాడు.

"మిస్టర్ జోగీందర్! నువ్వు కేవలం బుకాయించకు. నువ్వు మాలను రేప్ చేశావు. మాల చచ్చిపోయింది. మళ్ళీ మంజుగా పుట్టింది. అయిదేళ్ళ వయసులో ఆమెకు పూర్వజన్మజ్ఞానం కలిగింది. ఆమె తల్లిదండ్రులను గుర్తించింది. నీగురించిన చరిత్ర అంతా చెప్పింది. నువ్వు ఒప్పుకోక తప్పదు" గట్టిగా అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

అదేసమయంలో బయట జీప్ ఆగిన శబ్దం వినిపించింది. అంతా ఆత్రంగా గుమ్మంవైపు చూశారు.

సబ్ ఇన్స్‌పెక్టర్ నవీన్‌కుమార్ గబగబ లోపలకు వచ్చి ఇన్స్‌పెక్టర్‌కు శాల్యూట్ చేశాడు.

"సక్సెస్ సార్! గ్రాండ్ సక్సెస్. మా పని చాలా సులభంగానే అయిపోయింది. పెరటిలోకి వెళ్ళగానే అక్కడ మారొక పాడుబడిన బావి కన్పించింది. వెంటనే నాకెందుకో ఆబావిపై అనుమానం వచ్చింది. వెంటనే ఫైర్ సర్వీస్ వాళ్ళను పిలిపించి ఆ బావిలోకి దింపించాను. మీ అనుమానం కరెక్టయింది. ఆ బావి అడుగున ఓ పెద్ద రేకుపెట్టె కన్పించింది. అందులో ఓ అస్థిపంజరం వుంది" చెప్పాడు.

"గుడ్!" సంతోషంగా అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

కానిస్టేబుల్స్ ఆ పెట్టెను జాగ్రత్తగా తీసుకువచ్చి లోపల దింపారు.

నవీన్ కుమార్ మూత తెరిచాడు. అంతా అదిరి పోయారు. లోపల ఒక అస్థిపంజరం మడతపెట్టబడి వుంది.

"నాదే ఇన్స్పెక్టర్, ఆ అస్థిపంజరం నాదే! అది గోండి ఇన్స్పెక్టర్, ఆ అస్థిపంజరం మెడలోని లాకెట్ తెరవండి. అందులో గతజన్మలోని నా ఫోటో వుంటుంది. అదిగో ఆ వ్రేళ్ళకున్న వుంగరాలుకూడా నావే. ఇంతకన్నాయింకా ఆధారాలు ఏంకావాలి ఇన్స్పెక్టర్? ఈ జోగీందర్ హంతకుడు. అతన్ని అరెస్ట్ చేయండి" అరిచింది మాల.

జోగీందర్ బిత్తరబోయి చూడసాగాడు. అతని కాళ్ళు చిన్నగా వణుకుతున్నాయి.

"వాట్ మిస్టర్ జోగీందర్, ఇది నిజమా? నువ్వు మాలను రేప్ చేసి హత్య చేశావా? చెప్పు? క్విక్" గద్దించాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"ఆగండి!" అరిచాడు జోగీందర్.

"అంతా నిజమే! ఆ అమ్మాయి చెప్పింది, ప్రొఫెసర్

చెబుతున్నది, అంతా నిజమే! ఆరోజు బస్‌స్టాప్‌లో మాల కనబడింది. ఆమెమీద కోరికతో మంచి మాటలు చెబుతూ ఆమెను నా బంగళాకు తీసుకువెళ్ళాను. మాల నాకు లొంగలేదు. బలవంతంగానే తృప్తితీరా అనుభవించాను. అంతేకానీ, నేనామెను హత్య చేయలేదు. అయితే బలహీనంగా వుండటం వలన మాల రక్తస్రావానికి గురయింది. అంతలో బయట ఎవరో వచ్చిన శబ్దమయింది. ఆ కంగారులో మాలను అలాగే ఎత్తి ఈ పెట్టెలో పడేశాను. ఏదో పనిమీద వచ్చిన మిత్రునికి సమాధానం చెప్పి, పంపించాను. ఆ తరువాత లోపలకువచ్చి పెట్టె తలుపు తీయగానే అదిరిపోయాను.

మాల చచ్చిపోయింది! రక్తస్రావానికి గురయి చచ్చిపోయిన మాల శవం భీభత్సంగా వుంది. నాకేంచేయాలో తోచలేదు. విచక్షణా జ్ఞానాన్ని కోల్పోయాను. అలాగే మళ్ళీ పెట్టెమూసేసి, అమాంతంగా ఆ పెట్టెను తీసుకువెళ్ళి మా పెరట్లోవున్న పాడుబడిన బావిలో పడేశాను.

అంతే ఆ తరువాత మాలగురించి మర్చిపోయాను. కానీ మాల మళ్ళీ జన్మిస్తుందని కలలోగూడా వూహించలేదు. నేరం దాగదని మరోసారి ఋజువయింది. నా పాపానికి పరిహారం లేదు. నన్ను అరెస్ట్‌చేయండి ఇన్స్‌పెక్టర్, నన్ను అరెస్ట్‌చేయండి" చేతులు రెండూ చాచాడు డాక్టర్ జోగీందర్.

తృప్తిగా చూశాడు ప్రొఫెసర్, ఇన్స్‌పెక్టర్ వైపు.

ఇన్స్‌పెక్టర్ సైగ నందుకొని, జోగీందర్ చేతులకు బేడీలు తగిలించారు కానిస్టేబుల్స్.

"వెల్ మిస్ మాలా! చచ్చి సాధిస్తారని అంటారు. ఆ సూక్తిని నువ్వు నిజం చేశావు. మరణించిన పిదప

మళ్ళీ జన్మించి, శాంతకుడిని పట్టించిన ఘనత భారత దేశంలో నీకే దక్కుతుంది. గాడ్ సేవ్ యు" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ రే, మాలవైపు చూస్తూ.

"అంతేకాదు, మాల విచిత్ర చరిత్ర నా పరిశోధనకొక పరిపూర్ణత కలిగించింది. పునర్జన్మ కలిగిన ప్రాణులకు పూర్వజన్మ జ్ఞానం ఎందుకు కలుగుతుందో నాకు యిప్పుడు అర్ధమయింది. నా పరిశోధనా గ్రంథంలో మాల పేరును సువర్ణాక్షరాలతో లిఖిస్తాను" అన్నాడు ప్రొఫెసర్ తృప్తిగా.

"మంజు నా కూతురుగా పుట్టించినందుకు నేనెంతో గర్విస్తున్నాను" గర్వంగా అన్నాడు భాస్కరరావు.

మౌనంగా చెమ్మగిల్లిన కళ్ళను తుడుచుకున్నాడు అతుల్యఘోష్.

మాలమాత్రం నిర్వికారంగా, తన గత జన్మలోని ఫోటోవైపు చూస్తూ కూర్చొంది.

"ఆల్ రైట్, ఇక మేం శెలవు తీసుకుంటాం ఇన్స్పెక్టర్ జీ" లేచాడు ప్రొఫెసర్ నిరేన్ డే.

"మంచిది ప్రొఫెసర్ జీ. మీ సహకారానికి మా కృతజ్ఞతలు. మీ గురించి ప్రభుత్వానికి ప్రత్యేకంగా తెలియు చేస్తాను" షేక్ హాండిస్తూ అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ చంద్రజిత్ రే.

అంతా బయటకు నడిచారు.

—: ఐ పో యిం ది :—